

Lezecký kroužek Prachov

(založen roku 1907)

Husova 59
506 01 Jičín

Tel.: +420 439 535 985

e-mail: jiri.vsetecka@lkp.cz

www.lkp.cz

IČO: 64816231

Č.ú.: ČSOB Jičín 124106835/0300

Složení výboru v roce 2011

předseda	Martin Procházka
místopředseda	Jakub Kynčl
hospodář	Rudolf Klíma
metodik	Jiří Kaizler
mládež	Miroslav Jedlička
správce stěny	Miroslav Jedlička
vrcholová komise	Tomáš Vlach
správce chaty	Adam Chrpa

Členské příspěvky pro rok 2011

Měsíc květen je poslední měsíc pro zaplacení členských příspěvků LKP a ČHS. V dalších měsících si budou opozdilci průkazky ČHS vyřizovat individuálně (návod je na stránkách www.horosvaz.cz).

Příspěvky lze zaplatit v prodejně HUDYsportu v Jičíně, Husova 59.

Členské příspěvky ČHS pro rok 2012

Děti a mládež do 18 let včetně (nar. 1994 a později)	100,- Kč
Dospělí od 19 do 60 let (nar. 1993 – 1952)	400,- Kč
Veteráni od 61 let (nar. 1951 a dříve)	0,- Kč

Dále je tu od loňského roku možnost tzv. kombinovaného členství, tj. členství zároveň v ČHS a rakouském Alpenvereinu (OEAV).

Výše příspěvků za kombinované členství ČHS – OEAV pro rok 2012

Dospělí	nar. 1952 – 1986	1550,- Kč
Junioři	nar. 1987 – 1993	1265,- Kč
Děti a mládež	nar. 1994 a mladší	720,- Kč
Senioři	nar. 1951 a starší	1215,- Kč
Rodinné členství (oba rodiče členy ČHS, děti do 18 let)		2815,- Kč

Členské příspěvky LKP pro rok 2012

Členské příspěvky LKP pro rok 2012 zůstávají stejné jako v letech minulých.

Děti, mládež, studenti, ženy na MD, důchodci	100,- Kč
Ostatní (dospělí, resp. pracující)	200,- Kč

Výstupy roku 2011

(Panují obavy, že níže zmíněné výkony jsou pouhým střípkem toho, co jste letos dokázali vylézt.)

- Josef Šimůnek 1964: Cho Oyu, Nepál – Tibet, 07. 10. 2011, hory;
Josef Šimůnek 1964: McKinley, Aljaška, asi 16. 06. 2011, hory;
V. Ještěr 1982: Gladiátor 7A, Vesec – Koloseum, 19. 11. 2011, boulder;
V. Ještěr 1982: Loupežnické blues VII, prvovýstup Prachovské skály – Valibuk, 30. 09. 2011, písek;
V. Ještěr 1982: Südwestwand VII, OS solo (sedák na sobě), Bielatal – Titan, 05. 06. 2011, písek;
V. Ještěr 1982: JZ Hrana – přímá varianta VIIc, solo (120 cm dyneema kolem ramen), Suché skály – Kostka, 24. 06. 2011, písek;
V. Ještěr 1982: Vzdušná cesta VIIc, solo (120 cm dyneema kolem ramen), Suché skály – Sokolí věž, 25. 06. 2011, písek;
V. Ještěr 1982: Poslední přelíčení VIIIa, solo (120 cm dyneema kolem ramen), Suché skály, 29. 11. 2011, písek;
V. Ještěr 1982: Porcelan Wand VIIIc, AF; Kubas, Příhrazy, 02. 07. 2011, písek;
V. Ještěr 1982: Cesta světloňošů VIIIb, OS; Pavča, Labák – Pravý břeh, 29. 07. 2011, písek;
V. Ještěr 1982: Levitace VIIIc, RP, Pepard, Suché skály, 16. 11. 2011, písek;
V. Ještěr 1982: Luftkampf IXa OS, Pavča, Bielatal, 04. 06. 2011, písek;
Pepard 1983: Velryba – Jedna do tlamy 7B, Vesec, 11. 2011, boulder;
Pepard 1983: Větrná hrana, bez stavění u obou kruhů, VIIIb-c asi..., Bišík, 09. 2011, písek;
Pepard 1983: Saská hlava – Pod slaněním VIIc!!, 3. přelez, stř. Láďa Tuček, Adršpach, 09. 2011, písek;
Pepard 1983: Indián – Opakovačka VIIIc RP IX AF, 2. přelez, Skalák, 05. 2011, písek;
Pepard 1983: Ametyst – Romboedr VIIb jizerských AF, Jizerky, podzim 2011, skalky;
Pepard 1983: Frýdlantská věž – Varianta jizerských lidí VIc jizerských, prvovýstup, teoreticky vlastně OS prvovýstup (co se týče nový lajny, v odlezu od origoš kruhu jeden drškokrystalek ulítnul), Jizerky, 26. 02. 2011, skalky;
Pepard 1983: Mufloní převis – Separátní realita VIIc jizerských, AF, stř. Bobr, Jizerky, léto 2011, skalky;
Lachtan 1990: Dampfhammer 8 OS, Frankenjura, 08. 2011, vápno;
Lachtan 1990: Entsafter 8+ Flash, Frankenjura, 08. 2011, vápno;
Lachtan 1990: Strohdach 9- PP, Frankenjura, 08. 2011, vápno;
Lachtan 1990: Zwickmühle 9- PP, Frankenjura, 08. 2011, vápno;
Lachtan 1990: Bíle Dálavy IXb RP, Prachov, 2011, písek;

Lachtan 1990: Protržené Blány IXb PP, Ostrov, 04. 2011, písek;
Lachtan 1990: Psí život IXc PP, Labák – Levý břeh, 09. 2011, písek;
Lachtan 1990: Boží Muka Xb PP, Labák – Pravý břeh, 09. 2011, písek;
Lachtan 1990: Poslední relikvie Xb PP, Labák – Pravý břeh, 06. 2011, písek.

Chata YETTI

Zpráva o stavu Yettice se sama nenapíše.
Špinavý hrnc zastrčený do skříně se sám neumyje.
Zlomené sekeře zahozené do dřevníku se nové topůrko samo nenasadí.
Rozbitý půllitr se pod postelí sám nezamete.

Už vidím, že hlavu a patu můj příspěvek do ročenky mít nebude.

A proto přátelé a kamarádi Obřího dolu dovolte jenom pár výlevů. Všichni sice říkáme, že jsme po sobě bezvadně uklidili, ale na chatě je pořád bordel. Možná bychom se mohli začít chovat trochu ohleduplněji. Většinu z nás asi absence našťípaného dříví moc nezasáhne. Ale při představě, že jsem matka a ani jedno z dětí neuzvedne kalač, je situace již o dost jiná. Minimálně budu mít dost těžký start pobytu. A proto:

Na Yettici nenechávejte vůbec nic! Kromě alkoholu.
Nevynášejte nádobí a náradí z pokojů!
Připravte dříví na zátop pro budoucí návštěvníky!
Udržujte pořádek!

Stačí vydržet, budoucnost je jistě zářná.

Yettici zdar.

EDY

Zápis ze zasedání Oblastní vrcholové komise Prachovské skály

14. listopad 2010, restaurace Ramazotti, Jičín

Přítomní členové OVK: Vlach T., Chrpa A., Lachman V., Petráň Z., Martínek J., Novotný V., Kořátko Z., Žoldoš Z.

Omluveni: Jedlička M.

Hosté: Kořínek P. (SChKO Č. Ráj)

Zapsal: Vlach T.

SCHVALOVÁNÍ PRVOVÝSTUP Ů

SKMě	<u>Smítkova věž</u>	Pětistrunná varianta	VIIIb	<i>Tomáš Moravec</i>	5.7.2010	LKP
	<i>Od 1.K. Paštova odkazu stěnou vpravo od JZ hrany ke kruhu Logické var. a tou na vrchol.</i>					
OVK:	SCHVÁLENO					
SKMě	<u>Visuté zahrady</u>	Pravá západní spára	III	<i>Zdeněk Petráň</i>	12.9.2010	LKP
	<i>Od Z pravou širokou spárou na vrchol. (s povolením CHKO a VK)</i>					
OVK:	SCHVÁLENO					
SKMě	<u>Visuté zahrady</u>	Levá západní spára	V	<i>Zdeněk Petráň, J. Gajdošík, D. Kmoníčková</i>	12.9.2010	LKP
	<i>Od Z úzkým komínem vlevo od "Pravé západní spáry" do hnízda a levou spárou přes převis na vrchol.</i>					
OVK:	SCHVÁLENO					
SKMě	<u>Visuté zahrady</u>	Jihozápadní stěna	V	<i>Zdeněk Petráň, D. Kmoníčková</i>	18.9.2010	LKP
	<i>Od JZ stěnou vzhůru, výše doleva na vrchol.</i>					
OVK:	SCHVÁLENO					
SKMě	<u>Moravej sloup</u>	Svaté lži	VIII	<i>V. Novotný, J. Smejkal, P. Palasová</i>	23.9.2010	LKP
	<i>Od S přes "schod" na předskalí. S stěnou přes kruh na vrchol.</i>					
OVK:	SCHVÁLENO					
Bab	<u>Babinský</u>	Mexická balada	Xa	<i>Pavel Novák x Jan Novák</i>	13.9.2010	LKP
	<i>Údolní převislou stěnou přímo ke čtvrtému kruhu a od něho mímě vlevo na vrchol.</i>					
OVK:	ZRUŠENO AUTORSTVÍ – více bod 2 tohoto zápisu					
U Bran	<u>Potkan</u>	Pastička	IXb	<i>Pavel Novák x Jan Novák</i>	25.9.2010	LKP
	<i>Libovolně na šikmou polici pod západní stěnou. Přes hranu do údolní stěny ke kruhu a vlevo stěnou vzhůru k začátku správy a jí na vrchol.</i>					
OVK:	SCHVÁLENO					

SKMě	<u>Termitiětě S</u>	Mravenečník	IXa	Jan Novák, P. Novák, K. Kopeček	10.5.2010	LKP
	Z mezivěží za Zelenou věží ke kruhu Stříhounovy cesty a vlevo stěnou šikmou rampou k liště (sem Pavel Novák, Vladimír Stříhávka 2003) a výše stěnou vlevo k hraně na vrchol.					
OVK:	SCHVÁLENO					
Lahole	<u>Šustecká</u>	Los mosquitos	IXc	Jan Novák, P. Novák	21.7.2010	LKP
	Stěnou podél levé údolní hrany přes tři kruhy přímo na vrchol. (Původní cesta klasifikace VIIc vylezena pomocí přidržení třetího kruhu Pavlem Novákem a Václavem Tomíškem v roce 1996.					
OVK:	SCHVÁLENO					
SKMě	<u>Slavík</u>	Zavírání sezóny	VI	V. Novotný, R. Jedlička, P. Palasová, A. Hyvlová, T. Havlová	30.10.2010	LKP
	V pravé části jižní stěny přes výraznou díru přímo na vrchol. (prvovýstup - skupinové sólo)					
OVK:	SCHVÁLENO					
SKMě	<u>Slavík</u>	Poslední výstřel	VII	V. Novotný	31.10.2010	LKP
	V levé části J stěny přímo na vrchol					
OVK:	SCHVÁLENO					

PAVEL A JAN NOVÁKOVI – PRVOVÝSTUPY V ROZPORU S PRAVIDLY

Komise opět řešila stížnosti na způsob provádění prvovýstupů Pavlem Novákem a jeho synem Janem. Konkrétně na nacvičování cesty s horním jištěním a používání magnézia. Většina obvinění je podložena pouze výpovědí osoby, která přestupek viděla. S tímto byli také P. a J. Novák konfrontováni na schůzi OVK na jaře 2010 a obvinění popřeli, s čímž se OVK spokojila.

Impulzem k přijetí opatření, které je popsáno níže, je video natočené v roce 2010, na kterém Jan Novák nacvičuje s horním jištěním a s magneziem údolní převislou stěnu na Babinském, Pavel Novák jistí.

Výčet událostí, které vedly k přijetí opatření:

2008 – Václav Novotný viděl Jana Nováka nacvičovat s horním jištěním SZ hranu na Kobylu v Laholi. Jan Novák toto před OVK popřel.

2009 – Táborská věž – osazování kruhu pomocí postranního jištění v kruhu jiné cesty.

2009 – Železné věže, hrana vlevo od Sladkého života – Josef Vilimovský viděl nacvičování s horním jištěním a magneziem.

2010 – Výše popsané video – viděl a před OVK popsal Zd. Žoldoš, V. Novotný a J. Vilimovský.

Tímto OVK Prachovské skály vyslovuje od 01. 04. 2011 Pavlu a Janu Novákovi zákaz provádění prvovýstupů v oblasti Prachovských skal. Zákaz se vztahuje i na podílení se na prvovýstupu s třetí osobou.

NAHLAŠOVÁNÍ PRVOVÝSTUPŮ PŘEDEM

Připomínáme stále trvající povinnost:

Na schůzi OVK Prachovské skály 18. 04. 2010 bylo přijato nařízení: PŘEDEM NAHLAŠOVAT VŠECHNY ZAMÝŠLENÉ PRVOVÝSTUPY, a to buď na adresu *prvovystupy.prachov@seznam.cz*, nebo některému z členů OVK seznam na webu *http://skaly.horosvaz.cz/*. OVK si vyhrazuje právo cestu nepovolit a zároveň je stanovena **2měsíční** lhůta pro odpověď. Žádost doporučujeme doplnit fotografií stěny s vyznačeným směrem výstupu.

(Výše zmíněnou schůzi OVK uvádíme, jelikož její závěry byly zveřejněny na webu LKP 18. 03. 2011 a vztahovaly se na lezeckou sezónu roku 2011.)

Dětský horolezecký tábor SVINČICE 2011

Pokud bychom letošní ročník měli charakterizovat jedním slovem, asi by to bylo slovo POHODA. Nepamatuji se, že by některý z předchozích ročníků proběhl s takovou samozřejmostí, klídkem a poklidnou atmosférou, a přitom tak akčně a s tak pestrým programem. Počasí nám vůbec vrásky na čele nedělalo, stále bylo co dělat, ani jsme všechno naplánované nestihli.

Děti se letos sešlo 14 ve věku od sedmi do třinácti let. Ukázalo se, že je to optimální počet, všechny aktivity netrvaly dlouho, děti se rychle vystřídaly a nestihly se tolik nudit, jako když jich v minulých letech bylo 25. Zbývalo proto i více času na hry a blbiny. Hned druhý den jsme ještě stihli s dětmi vylézt několik cest u Mouřenína, aby taky poznaly, že lezení není jen o překližce. Další dva dny jsme museli vzít zavděk lezeckou stěnou v Sobotce. Vzhledem k tomu, že jsme ji měli v podstatě jen pro sebe, mohli jsme si tu udělat prostor pro nejrůznější soutěže, jako lezení na rychlost, závody v bouldrování, lezení ve dvojicích a mnohé další.

Jednou z nejvydařenějších akcí letošního ročníku bylo předvedení akce rychlé záchranné pomoci, kterou nabídl zorganizovat Břízík. Pepard se ukázal být natolik dobrým hercem, že v jeho otřes mozku, vykloubené rameno a zlomenou nohu uvěřili všichni okolodoucí a stojící turisté. Děti zvládly krizovou situaci na výbornou, dokonce spolupracovaly na ošetření „zraněného“.

V letošním roce došlo konečně zase na noční stezku odvahy, takže se některé účastnice nemusí na nás mračit, jak tomu bylo minulý rok. Přestože proběhla pouze jakási demo verze, i to bylo na některé účastnice silný kafe. Asi budeme muset příští rok přitvrdit :-)

Počasí se nakonec umoudřilo natolik, že v úterý došlo i na mostění, oblíbený závěrečný svinčicový zážitek. Děti absolvovali vše zdárně a v pořádku, jenom s těmi předskokany jsou stále problémy...

Nesmí chybět zmínka o letošní TOP zábavě dospělých, kterou se stala hra „Zvířátka“. Pro zájemce k doptání u instruktorů tábora.

Celým pobytem se pak prolínala celotáborová hra spočívající v přípravě na závěrečný večer, kdy proběhlo několik divadelních minipředstavení, tři dětská a dvě instruktorská. O jejich kvalitě se představilo četné publikum jak z řad účastníků, tak i návštěvníků.

Večer vyvrcholil oslavami dvojích narozenin a videodiskotékou prokládanou velmi vydařenými výstupy instruktorů i účastníků v karaoke, které zajistil dýdžej Standa a sám se některých aktivně zúčastnil.

No, a jsme zase u poděkování. To patří všem, kteří se letošní Svinčice byli ochotni účastnit nebo se jakkoli zasloužili o její hladký průběh a nelitovali svůj čas a své dopravní prostředky propůjčit dětem. Takových se letos našlo hodně a všem za to patří opravdu velký dík. Přesto je třeba obzvláštní poděkování vyslovit Luce Adolfové, která vymaslela téměř celý táborový program, Mírovi Jedličkovi za organizaci lezeckých aktivit a mostění a Pavče Palasové s Terkou Havlovou za organizaci několika her a za významný podíl na programu tábora.

Nezbývá než politovat ty, kteří nepřijeli, protože o hodně, obzvlášť v tomto roce, přišli. Tak třeba se jim poštěstí, jako nám letos, napřesrok.

At' žije Svinčice 2012!

Lájíšek

Fotogalerie:

<http://lajisek.rajce.idnes.cz/Svincice.2011>

http://mikesmil.rajce.idnes.cz/Tabor_Svincice_2011

Jak jsme letos na Prachově prvovýstupovali

Nových cest na Prachově v loňském roce 2011 podobně jako předloni nevzniklo moc. Bylo to dáno již tradičně stejně mizerným počasím, které poskytl jen několik krátkých časových úseků se slunečným počasím bez deště. Druhým důvodem byla absence kutnohorských Nováků, které plamenným mečem vyhnala z prachovského ráje místní Vrcholová komise. Takže co nového v našich stěnách? Tady je hubený výčet nových cest, jak byly nahlášeny (Protože do doby této zprávy ještě neprošly schválením VK – Vrcholovka má být teprve za

týden, berte to jako předběžnou informaci. Protože však okolo těchto prvovýstupů nečekám žádné větší problémy, lze předpokládat jejich hladké schválení).

1. Již v roce 2008 vznikla nová cesta na Smítkovu věž z dílny Vládi Stříhavky a Ondřeje Běhala. Tato linie nebyla – jako většina ostatních na relativně „malém Prachovu“ – neznámá a spíše se čekalo, kdo to zkusí první. Tak Stříhoun nakročil na jihozápadní hranu hned od spodu a nabušil první kruh. Protože žádný neměl, tak jsem ho založil ze svých zásob. Dal mu však blběj sklon (občasný Stříhounův nešvar), takže kroužek ihned po zasazení vykazoval zřetelnou snahu opět skálu opouštět ven. Proto byla následně provedena řádná oprava a mohlo se jít dál. Další kruh osadil Běhy po několika těžkých hladkých krocích po ubíhající hraně. Pak už to byl jen kousek k 1. kruhu „Paštova odkazu“. Jim chlapci přes další Havlíkův kruh dorazili pod střechovitý převis a nad něj dali poslední vlastní 3. kruh. Přelezení převisu bylo prý dost náročné, protože skála nevládla přílišnou pevností. Ale díky kruhu „u prdele“ se nakonec zadařilo a cesta s názvem „Kokino tester“ za IX (RP X) byla na světě.

2. Lomnickými borci byla pokořena další významná stěna, která na to již čekala, i když jde vlastně jen o dlouhou narovnávací variantu ze země. Levou částí severní stěny Velkého zbrojnoše se chlapci přes 3 kruhy probíjeli přímo ke kruhu „Bobříka odvahy“. Protože nebyl prokazatelně použit maglajs a cesta byla čistě přelezena bez předchozí horní obhlídky (místní čistotu výstupu bedlivě žárlivě shlídali), alespoň tak byla napravena reputace původní linie. Cesta byla nazvána „Návrat z Ameriky“ a je za IXb.

3. Před 3 roky v pokročilém podzimu jsem spolu s Davidem Kučerou natraverzoval po výrazné římse v údolní stěně Beky pod začátek lehce šikmé spáry a dali jsme tam kruh s tím, že příští rok to dolezeme za lepších teplotních i povětrnostních podmínek. Jenže dva následující roky byly jak známo taky fest prochcaný, že to nebylo ani na škvíry. Ale lhůta na dokončení se krátila a navíc David se nemohl trhnout od rodiny i z práce. Takže jsem poprosil Komára o asistenci a cestu jsme dolezli. I když v ní celou dobu dobře drží žába a uprostřed jsou dokonce placatý hodiny, vnitřek je nezvykle drsný jako struhadlo, tak že jsme si na starý kolena pěkně zakrvavili ručičky. Cesta je za VII, dostala jméno „Šmirglspára“, a že bych v ní musel být podruhé, tak ani moc ne.

4. Nakonec přidal novou stěnu na Valibuka pod slaněním Ještěr s názvem „Loupežnické blues“. Od té doby jsem se do Babince nedostal, takže si tuto linii nějak nedokážu vybavit, ale asi to nebude zadarmo.

Toť vše a doufejme, že příští rok bude na nové cesty alespoň trochu bohatší a pochlapí se především domácí borci, kteří si nenechají od cizáků vyžrat poslední prachovské otevřené problémy. Jsem přesvědčen, že takoví tu jistě jsou.

Zdeněk Petrání

"Vydařená" sezóna

Na začátku ledna jsem se díval na svůj nafouknutý pupek a Vánoce mi neukojitelný apetit a řekl jsem jim to, co každý rok touhle dobou: „Tak kluci, přestáváme žrát jak prorvaný a začínáme lízt!“ Těm dvěma se to samozřejmě nikdy moc nelíbí, ale nakonec – pořád jsem ještě šéf já. Už jsem se viděl, jak upoceně hodiny na stěně zúročuji ve skalách v nějakých krásných, pro mě těžkých cestách, kterými se vznáším jako srna v lesním porostu. Ale letos, letos to stálo za to...

Někdy na konci ledna jsem byl s Kubasem poprvé v Jablonci na stěně. To se to potilo – dlouhé cesty, natékalo jak sviňa – paráda. Druhý den jsem vyskočil na hrazdu. To prudké a ostré bodnutí v předloktí u lokte mě fakt překvapilo. Myslel jsem si, že je to nějaký omyl a naskočil znova. Bohužel se mi to nezdálo. Moje amatérská diagnóza potvrzená Lájiškem – zánět šlachy. Hezky pěkně. Chtěl jsem se z toho dostat co nejdřív, a tak jsem přestal lézt a začal na sebe natírat všechno možné i nemožné, co mi kdo doporučil nebo co jsem kde vyčetl. Nakonec jsem si dělal zábaly z masti na koňské šlachy. Bylo to pořád stejné. Po 6 týdnech, kdy už začínalo jaro a moje zoufalost byla v červených číslech, jsem se doslechl o specialistovi v Praze, doktoru Hebelkovi. Od návštěvy u něj jsem po 14 dnech začal zase lézt. Díky počasí rovnou ve skalách.

Když už jsem se trochu rozlezl, našel jsem s Pepardem v Laholi do Údolní cesty na Bonbónek, která prvních asi 12 m vede zalomenou sokolíkovou spárou. Řekl jsem: „Pohoda to bude, starý VIIb“. Už po prvních metrech jsem funěl. „Lopota to je, tohle starý VIIb!“ Pak nad bambulákem ve spáře nějakých 5 m nad zemí jsem volal: „Doprdele, doprdele, doprdele!“ Hlavou mi blesklo, že to do té bambule (měl jsem ji pár čísel pod nohama) pošlu, protože je tutová. Pak jsem si to rozmyslel, slezl k ní a odsedl si do ní. Pepard: „Hele, nechceš spustit trochu níž? Je tam polička, na tu si stoupneš.“ Já na to, zírám na tu dětskou hlavu: „Ne, ne, ta je tuto...“ Bambule popojela. „...Dobře, tak mě sp...“ Bambule vyjela a já se cestou dolů prasecky sedřel a štípnul se o šutrák na nástupu. S hekáním, nohama od krve a naraženou prdelí jsem skončil v borůvčí. „Poctivý, tohle starý VIIb v Laholi,“ shodli jsme se s Pepardem. Odřeniny se zahojily docela rychle, ale morál jsem měl nahlodaný ještě dost dlouho potom. Má důvěra v bambuláky v širokých spárách se už asi nevrátí.

Velikonoční výjezd do Ostrova se povedl – super počasí, *Maršál Bazén* opět nezklamal a naše fanouškovství pro tuhle kapelu jen pučelo. Já, Pavča a bratři „Mikáda“ jsme objevovali nádheru Bielatalu – musím říct, že ty Němčouři to tam mají sakra hezké. Poslední den mi bylo na blití. „Asi z toho chlastu,“ myslel jsem si. Pár dní po návratu domů jsem se v křeči zkroucený jak paragraf s hodně intenzivní bolestí doplazil do špitálu. Jaterní testy v ufo číslech – po vyloučení žloutenek A, B a C mě ke konci týdne pustili domů. Po 3 týdnech jsem šel na kontrolu a po dalším týdnu mi zvonil telefon. „Dobrý den, tady hygienická stanice Jičín. Mám pro vás nepříjemnou zprávu – máte žloutenku typu E.“ Cože? Co to dopr... je? To existuje? Existuje. Dostal jsem informativní letáček, že tenhle typ dostane v naší republice

zhruba 30 lidí ročně. Jaká to čest být mezi nimi! No nic, další 3 týdny nebo měsíc jsem to lezení jen tak lechtal, než se mi udělalo líp.

Začal jsem se cítit opět po dlouhé době dobře. S Pavčou jsme vyrazili na Hrubici. Po několika cestách se k nám přidal Pepard – zrovna jsem se navazoval pod Lavicí. Vyrážel jsem do Kyselovy cesty. Jištění se ujal Pepča. Šest metrů komínem, smyce, traverz. Ale jaký traverz – sakra svižný, bez smyček. Dostal jsem se na hranu, pár kroků pod kruh. Potřeboval jsem se postavit – cvakace kruhu byla na spadnutí. Já trochu taky, ale bandasky nebyly až zas tak dramatické. Najednou, bez jakéhokoliv vážného důvodu, jsem padat začal. Nohy jsem měl nastoupané hodně vysoko – prdel mi trčela přes paty. Ruce se pustily, kopyta držela. To mě elegantně obrátilo hlavou dolů. Zavřel jsem oči, chytl si hlavu a čekal. Pořád nic: „Ty vole, trvá to nějak dlouho,“ běželo mi hlavou. Vzápětí na to mě lavice kopl do zad a hlavy, což mi skoro vyrazilo dech. Nejdřív jsem do komína zardil Peparda a hned na to mi ten komín „namasíroval“ záda. Hekal jsem jak starý dědek. Kyvadlo vyšlo akorát – k zemi mi zbývalo zhruba půl metru. Hřbet mě bolel několik dní, pak týden. Nemohl jsem se zhluboka nedechnout ani pořádně narovnat. Po 14 dnech hekání v cestách za Pavčou jsem se po zdolání Majávků rozhodl, že musím do nemocnice. Ukázalo se, že Lavice mi ze zádových svalů vytvořila umělecké dílo v kubistickém stylu. Zručná fyzioterapeutka mi ukázala, že i ze mě by mohla být čínská gymnastka – nevěřil bych, do jakých pozic se dá mé ztuhlé tělo prolomit a prohnout. Po dalším týdnu jsem opět začal tahat – rozlézat se potřetí za sezónu morálu opravdu moc nepřidá. Dlouho jsem ho musel přemlouvat, než s kňučením vystrčil čumák z boudy.

Krásný začátek zimy mi nadělil na Suškách RP přelez Levitace (IXa) – konečně! Nikdy mi ta cesta nešla. Že by? Sólo přelez Posledního přelíčení (VIIIa) mě velice pozitivně naladil. Dostal jsem zase chuť se do toho na stěně opřít, aby alespoň ten další rok za něco stál.

Nedlouho po tom mě doma na gauči opět zkroutila do paragrafu bolest zad a břicha. Lékařská diagnóza jasná – ledvinový kámen na pochodu močovou trubicí. Vážení, takovouhle bolest jsem nezažil. I přes drijáky na bolest, co do mě ve špitále pumpovali, mě nával bolesti zvedal několikrát za noc z postele a posílal mě do kleku k záchodové míse. Pár dní po návratu domů kamínek úspěšně cinknul do sítko. Nedlouho po tom mi bylo dobře a mohl jsem se radovat z lezení na jičínské stěně.

Čtrnáct dní před Vánocemi mě začal víceméně bezdůvodně bolet prst. To už mi začalo být podezřelé. Podíval jsem se do občanky a zjistil, že mi bude 30. Cože, už? Že bych se začínal rozpadat? Kdepak, tím to nebude, jsem ještě Jura. Prostě jsem si asi letos potreboval odpočinout. Těch zhruba 18 promaroděných a prohekaných týdnů (čtyři a půl měsíce) z letošního roku mi snad zajistilo dostatečný rest time. Jak se říká – co tě nezabije, to tě posílí. To znamená, že příští sezónu budu lezecký Rambič jak vix – neohrožený, neudolatelný a nesmrtelný!

Už se na to moc těším a říkám svému Vánocemi oteklému pupku a rozežranému apetitu: „Tak kluci...“

Ještěř

Svatý Václav 2011

Po několikaleté pauze se Vlašín ujal organizace a obnovil překrásnou tradici loučení se s lezeckou sezónou posezením se sudem na *Svatém Václavovi*. Byl to krásný podzimní lezecký den, který vylákal do skal hodně lezců, a účast tím pádem byla docela vydatná. Po technicky naprosto bezchybném vytažení sudu na Václava a sestrojení přemostění tamtéž bylo už na každém, jakým způsobem se dostane nahoru. Někdo tam přemostil, někdo vyprusíkoval a ti zdatnější si tam vyvedli nějakou cestu. Z Císařských věží na metodiku celé akce dohlížela téměř kompletní Fugasovic rodina, takže i po této stránce byla celá akce výborně zajištěna. Když si i poslední účastník cvaknul odsedku do vrcholové soustavy obhozů a sichrů, Pepard naladil kytaru a Adam narazil sud, mohla veselice začít. Na nepřilíš rozlehlé Gorilí hlavě Svatého Václava se nás nakonec mačkalo něco mezi deseti a patnácti. Úměrně tomu, jak během večera lehkl sud piva, sílil náš zpěv, a když na Prachov padla tma, byli už mnozí z nás ve stavu, ve kterém se chodí spíše z hospody než ze skal. O to větším zázrakem je fakt, že jsme se všichni bez problémů slanili i se sudem dolů. Dalším malým zázrakem pak byl půllitr, který přežil pád do údolky. Okolo půlnoci jsme se rozloučili a s konstatováním, že to bylo moc fajn, jsme vyrazili k domovu. Jedinou drobnou vadou na kráse celé akce byl fakt, že jsme v takovém hojném počtu nebyli s to vypít sud piva, což není moc dobrá vizitka. Ale nakonec to zas tak moc nevadilo...

Hanz

Dopitná pod Kladivem

V sudu zbylo „pár piv“ a to byl jasný důvod k uspořádání dopitný. A jelikož byl poslední den, kdy je povoleno lezení v Babinci, přímo se nabízelo spojit dopitnou s druhým pokusem o výstup na *Kladivo* a o zopakování „Mzdy strachu“. Tato cesta je dnes spojena se stavěním, které po zhroucení nástupové věžičky vyžaduje poměrně značné množství stavěčů. Po krátké domluvě se nás pod Kladivem nesešlo tolik jako u prvního pokusu a zdaleka už ne tolik jako před dvěma dny na Svatém Václavovi. A jelikož jsme už při loňském pokusu měli dost problémů lidskou pyramidu vztyčit, byl výsledek letošního snažení ještě nejistější. Role nejtěžší a nejméně záviděníhodné se po krátkém přemlouvání ujal opět Lachtan (nikoho lepšího bychom beztak těžko hledali ☺). Vítek letos zavrhl schwebe, a proto jsme se po okartáčování cesty, která za ten rok pěkně zarostla, nachystali k prvnímu pokusu. Zhruba v polovičním počtu než při minulém stavěním jsme Vítka úspěšně dopravili do bídne beroucí lišty pod kruhem, ze které Lachtan podrtil a kruh cvaknul. Následovalo několik neúspěšných pokusů, střídání prvolezců a zase pokusů. Po sérii neúspěchů jsme museli konstatovat, že

Mzda strachu bude i letos nad naše, teda vlastně nad Vítkovy síly. I tak jsme měli radost, že se Vítovi podařilo dobýt alespoň kruh, a jali jsme se dopíjet sud, ve kterém i přes průběžné usrkávání stále ještě bylo dost pív. Vše se nakonec zvrhlo v závod o to, kdo dopije poslední pivo z onoho bezedného sudu. Když byl vítěz konečně znám, vyrazili někteří k domovu a někteří na vystoupení Druhé trávy do Jablonce. A to byl panečku koncert!

Hore zdar!

Hanz

Oba články byly napsány rukou Hanzovou v Ústí nad Labem 31. 1. 2012

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání – 10. pokračování

Americká věž, kterou jsme minule obcházeli, patří mezi prachovské monumenty co do významu, mohutnosti i výšky. Nyní nás na podzimní procházce čekají věže podstatně menší, ale i ony musí být připomenuty, protože jsou také spojeny s řadou zajímavostí i příhod. A jak každý zdatný lezec ví, na velikosti přece nezáleží!

Hned za Amerikou směrem na jih k „Vyhlídce míru“ je několik věží menšího významu, na které nevedou až na drobné výjimky žádné významnější linie. Snad jen 2kruhová jemná stěnka „Údolní Popelka“ VIIIc J. Vilimovského a M. Pěničky z roku 1992 a převislá Lájičkova a Vlašínova „Panská robota“ (VIII, 1999) na *Žandarm* stojí za pozornost. Další dva vrcholy je ale nutno připomenout.

Prvým je efektní *Skalka*. Stojí sice na vysokém podstavci nad údolím, takže náhorní stěnky a hrany jsou poměrně krátké. Jsou ale všechny převislé, takže o ně větší zájem není, navíc vždycky s prdelí nad pořádnou šluchtou a bez většího jištění. Za zmínku ale samozřejmě stojí oblíbená Havlíkova cesta z údolí z roku 1962, která vznikla trochu nezvykle. Havlík nejprve z náhoří natraverzoval do údolí, dal kruh a po hraně na vršek. Pak zjistil, že by to šlo odspoda, a tak vylezl krásný kout direkt a nad něj dal další kruh, který se tak stal prvním, a pak krátkým sokolíkem ke kruhu předešlému. Cesta je to krásná a v poslední době i oblíbená.

Za zmínku jistě ještě stojí Mockův „Fetiš“ od jihu (VIIIc, 1973). Přes blbej nástup do lehkýho sokolíku ke kruhu. Pak doprava do trhlínky, která je jen na konečky prstů a je docela těžká, naštěstí má ale je asi 3 metřiky.

Pod vyhlídkou jsou *Sevřené věžičky*, které nám, kdo jsme se po některá léta živilí jako místní průvodci turistů, sloužily jako vydatný zdroj finančních příjmů. S úspěchem jsme totiž vyzvali návštěvníky na vyhlídce, aby se hozením jakékoliv mince pokusili zasáhnout vrchol blízké věžičky s tvrzením, že komu peněz zůstane na vršku, tomu se splní požadované přání. A málo kdo se nechal pobízet. Samozřejmě, že většina mincí spadla do travnaté rokle okolo

věže, kde jsme je vždy k večeru pečlivě vysbírali. A bylo to v pohodě často na oběd, limonádu nebo zmrzlinu.

Za Sevřenými věžičkami přes rokli vlevo je pak *Hroší věž*. Impozantní pohled na tento vrchol je především z blízké vyhlídky. A právě z ní mají turisté občas to štěstí sledovat odvážlivce, kteří z okrajového masivu přes obludně hlubokou temnou rokli přeskakují na jeho vršek. Většinou se tak děje s jištěním, někteří „adrenaliňáci“ ale skáčí i zcela nezajištěni. Nad podobným hazardem jistě přihlížející kroutí hlavou, ale občas se s oprávněným údivem připojují i jinak otrlí místní lezci. Vždycky jsem se, a doufám, že oprávněně, domníval, že s mírou odvahy a nebezpečí musí jít současně ruku v ruce i odpovídající jištění. Vždyť to je ta klasická hranice mezi ještě sportem – byť poněkud rizikovějším – a pouhým hazardem. Když jsem na krátkém videu viděl známého skokana Běhyho přeskocit bez jištění z okraje právě na Hrocha, ocenil jsem jistě jeho odvalu. Ale mohl klidně nešťastně škobrtnout nebo jen špatně odhadnout místo doskoku a převážit se, což se stává i v jiných sportech špičkovým borcům. Pád do hluboké rokly za věží by jistě v lepším případě skončil minimálně těžkým zraněním.

Ještě s většími rozpaky jsem nedávno pročetl Ještěrovy sólolezecké filosofické úvahy, které uveřejnil na webových stránkách *Lezce*. Možná, že už opravdu patřím do starého železa, ale s většinou těchto myšlenek prostě nemohu souhlasit, navíc řadě z nich moc nerozumím. Spíše mi připadají jako určitá forma zbytečně nebezpečné exhibice okomentované dost chabými argumenty. Navíc jsem nabýval v poslední době pocitu, že vývoj jde spíše ke stoupající obtížnosti ruku v ruce s intenzivnějším zajišťováním. Že i toto by ale mělo mít rozumné hranice, ukazuje i současná polemika okolo medializovaného sporného „Hladáku“ na Chrámovkách v Teplicích. Extrémní kroky za milimetrové chyty zde vyvažuje hojný počet kruhů, které jsou ale v některých místech vzdálené jen něco přes metr!

Ale vraťme se zpět k Hroší věži. Vede na ni několik velmi obtížných výstupů, které však nějak obecně nezaujaly až na jednu výjimku. A tou je „Jihozápadní cesta“ (VIIb) J. Havlíka z roku 1962, která je nejen lezecky hezká a dobře zajištěná s těžkým obležením 2. kruhu, ale především divácky vděčná pro lelkující turisty na „Vyhlídce míru“. Jako chlubiví mladši jsme se na této hraně náležitě předváděli s „riskantní kroky“ a efektními výšvihy za jednu ruku. Především mladým dívkám při této hrůzné exhibici tuhla krev v žilách. Při dosažení vršku věže jsme pak s uspokojením zaznamenávali více jak obdivné pohledy. A to byly ty pravé chvíle, kdy jsme ihned nabídli pozvání do cukrárny u Turistárny s vysokým procentem úspěšnosti.

Od Hrocha musíme opět sestoupit zpět do Císařské chodby a mezi Amerikou a Orlem projdeme k dalším věžím.

Prvou je *Hladová věž*. V severní stěně je krásná „Severní spára“ Milana Enta z roku 1966. Jediný kruh je sice skoro až pod vrškem, spolehlivá žába však drží skoro pořád, proto se většina lezců ani moc nezdržuje se smyčkováním. Hned vedle vpravo ve stěně je cesta z roku 1974 nazvaná „Hladomorna“. První kruh dal nejprve Petr Mocek dost vysoko a nějaký čas to tak zůstalo. Po určité době dorazil s Mírou Benou a Karlíkem Živným, že cestu společně dohotoví. Bena povylezl ještě pár metrů a dal 2. kruh, pak že dorazí rovnou vršek. Chyty

ale žádné. Tak si vylezl Karlovi na ramena. Jenže ani pak se nedostal k něčemu, co šlo uchopit. Povolali tedy Mocana, ten vylez na Karlíka a po nich se znovu vyšplhal Bena s tím, že už by to mohlo na vrchol dát. Ale stále chybělo něco přes metr a skála stále úplně hladká. Náhodou jsem dole se zájmem přihlížel a občas na požádání navigoval. Po dalších zoufalých pokusech mě nakonec Petr ze stěny poprosil, zda bych se k nim nevydal a nevypomohl jako další stavěč. Moc se mi nechtělo, ale už mi chrudimského úderného družstva bylo dost líto. Takže celá akce skončila následně: Ve 2. kruhu seděl Karel Živný, jemu jsem stál na zádech já, na mých ramenech zase Mocek a na něm nakonec Míra Bena. Tím už dosáhl na vrchol, ten se však ukázal dosti oblým a ještě ke všemu zasviněným. Takže Bena intenzivně pucoval skálu, aby se mohl chytit a my se nejspíše kejkrali pod ním. Míra proto stále řval, abychom se kurvajs nehýbali, protože se mu celá ta šílená lidská pyramida pod ním zdá těžce nestabilní. Aby toho nebylo dost, v této chvíli najednou Mocek prohlásil, že se mu začalo chtít strašně srát a že už to nevydrží. A aby svému tvrzení dodal váhu, začal si jednou rukou (druhou držel stěnu) ihned stahovat kalhoty. A ve chvíli, kdy těsně kolem Karlíka a mě začaly dolů padat první Mockova hovna, my ostatní pod ním jsme začali pochopitelně instinktivně uhýbat. Samozřejmě, že na nás stojící Mocek začal ihned ztrácet rovnováhu spolu s Benou stojícím na něm. Nějak jsme strachy začali rvát všichni: horní z obav, že zhučí dolů, a my zase dole, že nás Mocek posere. Shodou okolností přihlížel z vyhlídky Kořas a řehtal se tak, že se asi málem podělal taky. Nakonec ale všechno nějak dobře dopadlo, Míra se vyhoupnul na vršek a uvázal fixa, po kterém jsme se ihned všichni ostatní vydrápali za ním. Nakonec mi je líto, že tyhle skvostný šarády, u kterých se užilo pořádného strachu i neuvěřitelný psiny, jsou asi už nenávratně pryč.

Podél jihozápadní hrany Hladové věže jsem kdysi s Mílou Jelínkem v roce 1976 vylezl vlastní cestu. Když jsem tloukl kruh, náhodně se k nám připojily tehdy již více jak zkušené lezkyně Majka Mašková s Danou Kosovou. Proto jsme na počest této ženské části družstva cestu nazvali dost neuctivě „Žebříček do kurníku“.

V roce 2006 krkolomně skočil na vršek z masivu Stříhoun a byl na to náležitě pyšný. Jeho radost však trvala jen několik minut, než si v knížce přečetl, že tento let byl realizován již o celých 23 let dříve.

Vedle Hladové věže je *Lesní věžička*, i když o moc nižší není. V severní stěně jsem kdysi vymyslel novou cestu a zavrtal jsem na kruh. Vyvrtal jsem díru a nahnal do ní kruh. Protože se mi zdál dost fest, tak jsem jen do díry okolo nalil a natlačil kvalitní řídký beton. S Mírou Strnadem jsme se druhý den vypravili cestu dolézt v přesvědčení, že beton už jistě ztvrdnul. Dolezli jsme tedy k novému kruhu, sedli do něho a rozmýšleli, jak se Míra dostane k ústá blízké spárky. A v té chvíli jsme si jen náhodou všimli, že kruh pomalu vylézá ven z doposud měkkého betonu. Míra proto honem bez dalšího špekulování jak a kudy bleskově vyběhl na vršek a já ihned za ním. Pak jsme ze slánění kruh zase zatlačili zpět, aby pak už skutečně zatvrdnul opravdu.

Tato skalka je pro mě památná i jiným způsobem, protože se na ni za mnou komínem vydrápala moje tehdy 3letá dcera Zuzka a byl to její vůbec první opravdový vršek.

Hned za Lesní věžičkou je drobná štíhlá skála nesoucí jméno našeho národního veličána Járy Cimrmana, geniálního spisovatele, historika, vzduchoplavce, fyzika, gynekologa-samouka, vynálezce jogurtu a především sportovce. A byl to právě Cimrman, který zásadně pomohl dvěma studentům jičínského gymnasia k legendárnímu zdolání vrcholku Mnicha v roce 1907 a následně Jičínákům k založení LKP. Proto lze skutečně bez jakýchkoliv pochybností považovat Járu Cimrmana za jasného zakladatele horolezectví v zemích Rakouska-Uherska, tedy i v Čechách. Velikému mistrovi jsem měl i já tu čest vzdát holt a věnoval jsem mu na jeho monumentální 7metrovou věž novou cestu, kterou jsem nazval podle géniova slavného prorockého výroku – „Budoucnost patří aluminii!“.

Když se od Cimrmana otočíme na jih, hledíme přímo do mohutné severní stěny *Janebovy věže*. Nejpůsobivější pohled na ni je z malé vyhlídky u „Kalicha“ na Denisově stezce. Reliéf husitského kalicha vytesali žáci kamenické školy z Hořic k 500. výročí úmrtí Jana Žižky z Trocnova. Na vrcholu „Janebovky“ je odtud vidět ležící ještěř, ve kterém někdo zase vidí velkého krokodýla, jiní dokonce pravěkého vymřelého stegosaura. První cesta na tuto věž byla vylezena už roku 1931 podél jihovýchodní hrany a je velice pěkná. Daleko populárnější je však již po dlouhá léta „Nová cesta“ (VII) od Franty Kroupy z roku 1951 vedoucí v pravé části jižní stěny. K jedinému kruhu je krásná pevná mírně převislá stěnka, výrazně delší horní úsek je plný polic, říms i hodiněk. Určitá opatrnost je však nutná, protože se v ní dá snadno zabloudit a tlama by to tedy byla dlouhá. Na tuto krásnou věž vede ještě několik těžkých cest od jihu a podél úzké západní hrany. I dost hladká severní stěna kdysi neušla pozornosti Máry Havlíka, který zde zhotovil několik obtížných linií z řadou borháků. Okolo těchto prvovýstupů však bylo natolik nejasností, že byly tehdejší Vrcholovou komisí oprávněně zrušeny. Ale pokud se někomu zadaří čistě, půjde jistě o zajímavé cesty. Hned tak to ale zřejmě nebude, protože o recyklované prvovýstupy není tradičně žádný velký zájem.

V pravé části této severní stěny však existuje přece jen jedna lahůdka. Jmenuje se „Protestsong“ (VIIIc, 1975) a autory jsou Petr Mocek s Karlem Živným. Kdysi jsme v ní dělali se Standou Šilhánem první přelez a při něm jsem jasně vzpomínal na dramatický vznik tohoto výstupu, u kterého jsem také přihlížel. Od 1. kruhu tehdy Mocan postavil Živágovi k ústí spáry a ten jako specialista na tento druh lezení vyrazil škvírou vzhůru. Šlo mu to tradičně rychle, protože ve spáře našel řadu skvělých smyček. Když Karel dolehl na konec trhlíny, vytáhl z kapsy navrtávák a oznámil dolů jistíciemu Mockovi: „Vrtám!“ Petr však nebyl s dosaženou výškou spokojen, proto zahalekal vzhůru: „Ještě tady mám fůru volnýho lana. Jestli budeš vrtat, tak tě strhnu dolu!“ A skutečně začal tahat za lano. Karel se tedy zoufale vydal dál nad konec páry a stoupal dál stěnou. Když ulez asi dalších 6–7 metrů, najednou Mocek začal zase křičet: „Došlo lano! Hned vrtej nebo tě strhu!“ Karlík tedy zavrtal a mlčky vyvrtal díru pro druhý kruh a nabušil ho. Vše probíhalo beze slov a ve zlověstném klidu, který avizoval následné drama. A taky že jsme se všichni přihlízející dočkali. Po utemování kruhu si Karel chvilku pohazoval v ruce těžkou palicí, rozhlížel se po kraji a pak jí najednou vztekle mrštíł dolů po jistíciemu Mockovi. Ten našťěstí stačil tak tak uhnout. Nutno ale poznamenat, že

podobné „etudy“ v Mockově úderné prváčkové skupině nebyly zdaleka výjimkou a často dokázaly tyto borce vyhecovat na tehdejší dobu k neuvěřitelným výkonům.

Z cestičky pod Janebovkou sejdeme na malý plácek. Z něho vede pár chodů pod známým profilem „kamenného muže“, který prý počítá procházející turisty. Po několika krocích začnou schody stoupat do temného úzkého průchodu zvaného podobně jako stejně tmavá chodba pod hradem Hrubá Skála u Turnova „Myší díra.“ Ta prachovská ale byla dříve známa jako „zkouška štíhlosti“. A skutečně – v určitém místě poněkud lépe živení jedinci prostě neprojdou. A prý také tato skalní úžina dala jméno celému skalnímu okolí. To údajně nějaká obéznější významná návštěvnice skal těžce bojovala s úzkým místem. Nakonec zvítězila, ale neopomněla poznamenat: „To jsou ale prach ouzký skály!“ A tak prý vzniklo jméno Prachovských skal.

Nad „Myší dírou“ se klene mohutný polomasiv zvaný *Myší věž*. Severní stěnou probíhá výrazná spára otevírající se do jakéhosi trychtýřovitého žlábků zakončeného převisem. Kdysi jsem na tuto možnost upozornil Pepu Nežerku a jemu se zalíbila. Vypravil se tedy spárou vzhůru a podařilo se mu bez kruhu dolézt až k převisu a teprve nad ním zavrtal a sedl si do malé skobičky. Já připravil tašku s „kovárnou“, že mu ji po laně pošlu, aby mohl zatlouct kruh. Jenže se vloudila chybička a já zjistil, že jsem kruh zapomněl v autě na parkovišti u Turistárny. Nechal jsem tedy sedět Nežeráka ve skobce a upaloval pro kruh. Když jsem doklusal k Turbaze, ihned mě napadlo, že bude určitě příjemné krátce osvěžit organismus Kofolou. A jak jsem popíjel chladivý nápoj, náhodně se objevilo pár kamarádů, se kterými jsem dal řeč. Právě kráčeli na koupalko a pozvali mě také. Zhodnotil jsem to jako skvělý nápad v současném horkém počasí a vyrazil s ostatními k Pelíškovi. Blaženě jsme se všichni plavili v (tehdy ještě čisté) chladivé vodě a já na Pepu ve stěně prostě zapomněl jako na smrt. Ta na mě však šáhla po skoro půldruhé hodině cachtání, jakmile jsem si na Nežeráka čekajícího ve stěně na „kovárnu“ vzpomněl. I když jsem hned vyletěl z vody a v minutě a doběhl s kruhem pod stěnu, nechtějte slyšet, jak šťavnatými nadávkami mě Pepa zahrnul, protože díky sezení v tenké smyčce (sedáky tehdy ještě nebyly) měl z prdele čtyři čtverečky. Ale bylo to dávno a Nežerák mi to jistě už odpustil. A třeba si na to už ani nevzpomene.

Takže další vzpomínání zase příště, až se vypravíme směrem ke *Krakonošovi* a dál k *Jehle s Čapkou*.

Zdeněk Petráň

Kde jsou ty nelezitelné stěny!

Když jsem byl mladý horolezec, jistící přes rameno a slaňující důřfrovým sedem, občas jsme se spolulezci mudrovali nad tím, že je to dokonalost sama, že na tom nejde nic vylepšit a že jsme s karabinami se zámken dosáhli již vrcholu lidského snažení.

S nástupem moderních pomůcek všeho druhu jsem tuto myšlenku opustil a pobaveně pozoruji, když mladí nabušení jedinci mudrují nad tím, že ...

Letošní sezóna mi vyšla báječně. V lednu jsem byl sice „na umření“, leštil jsem kliky u všech možných doktorů, ti však jenom zjistili, že jsem skoro úplně zdravý.

Tak dobře, zkusím to tedy zase trochu víc na písku. Březnové rozlezení na Kalymnosu a pak již na domácí terény. Suché skály, Vysočina, Křížový vrch, Adršpach, Ostrov, Sedmihorky a samozřejmě domácí hřiště. Na Prachově jsem dokonce vyzkoušel několik cest, které jsem doposud přehlédl.

Léto se nám vloni opravdu nevydařilo. Na prstech jedné ruky bych spočítal, kolikrát se dalo na písek vyrazit. Zato podzim! Nádhera! Užil jsem si to stoprocentně. A jako bonus jsme si s mým spolulezcem z práce – Lukášem – dali 28. 10. výlet do Jizerek. Já jsem si jel vzpomínat a Lukáš objevovat. Navíc ubytování v Hotelu Cimpl ve mně generovalo jednu historku za druhou.

V pátek jsme si dali údolní cestu na *Frydlandskou věž*, v sobotu jsme prostoupili Zahradní stěnu na *Ořešník* a v neděli – zlatý hřeb – *Zvon*. Na Severní cestu jsem si věřil a na Dvojspáře jsem nechal zkušeně vyniknout Lukáše.

Nemohli jsme přehlédnout cestu Bukolit. Dva kruhy v kolmé plotně pod slaněním s lezením jenom po krystalech. To je jasná výzva pro každého, kdo si chce poměřit lezecké schopnosti s Šlechtou, Šatavou a Špekem. Ačkoli mne tato plotna vždy zaujala, nikdy mne nenapadlo, že by to tady šlo.

Nakonec jsme šli obhlédnout vedlejší věže. Při obdivování *Pevnosti* jsem si všiml, že na *Čihulově jehle* je natlučen kruh! Ejhle! Moc dobře si pamatuji tabu, které nám k této věži přednášeli naši cvičitelé. V průvodci *Nepískovcové skalní oblasti v Čechách, oblast Jizerské hory*, která byla v roce 1968 zpracovaná Miroslavem Machovičem je u Čihulovy jehly komentář: „... Prvovýstup: J Čihula v roce 1957 Jižní hranou, jištěn shora přehozeným lanem. SPORTOVĚ NELEZITELNÉ!“

Jsem rád, že nikdo není v stanovení našich možností prorokem. Jen tak dál!

Ruda

Rok guida

Píše se leden 2011, sněhu zatím nic moc není, ale přesto skialpovat v Krkonoších se dá a taky už rostou rampouchy, takže se je na co těšit. Všichni myslí na zimu, ale já mám před sebou cestu do Tanzanie na Kilimanjaro.

Jedu tam podruhé, na akci se přihlásili 4 klienti. Z Prahy odlétáme 5. ledna přes Etiopii na letiště do Moshi. Partička lidí, kteří se přihlásili, je vcelku kompaktní, otec s dcerou a dva známí z práce. Jak je mým zvykem, tak si na letišti dávám „poslední“ plzeňské a je jedno, jestli je ráno anebo večer. Skoro všichni odmítají, že prej pivo nepijou, ale že si dáme Bacardi. No já si dal samozřejmě Plzeň s tím, že to bude asi nudný zájezd. Jenže mě nakonec ukecali a začal jsme s nima. Kdo má ale vědět, že se potýkám s téměř profesionálními „píči“ Bacardi, takže jsme málem neodletěli z Frankfurtu. Cestou do Etiopie jsem se probudil v letadle a koukám, nikde nikdo, jenom samí černoši. Ptám se, jestli letíme do Adis Abeba, což mmě můj soused na sedadle potvrzuje. Chvilku hledám klienty, nakonec jsou všichni na palubě, uf... Přílet a celní formality jsou v celku v pohodě a Vincent Chuwa, majitel servisní agentury, se kterou spolupracujeme, nás ihned veze do hotelu Impala s perfektním bazénem a černými servírkami, které až k němu přinášejí opět Bacardi... Trochu poopravuji svůj prvotní odhad, že to bude nuda...

Na kopec jdeme cestou přes Machame a Shira kempy. Kili je opravdu zajímavější kopec, a když by se tam chtěl někdo vydat i jinak než na trek, tak je tam i co lízt. Okolo 5tisíc metrů jsou kvalitní rampouchy a přes Reimannův ledovec by ten výstup mohl být opravdu zajímavý. No já se starám o svoje „ovečky“, konzultuju s nima vejškovku a měřím jim saturaci atd... Asi v polovině nás opouští Jarda, kterej chytil lehčí zápal plic, ale díky rychlé akci je druhý den už dole v Moshi. Pokračujeme dále už jen čtyři. Černoušci se snaží, co to dá, a večer nám vždycky ukuchtí perfektní jídlo. Nosí všechno na hlavě, takže i naše vaky, který mají normální popruhy, nesou na palici. Vcelku v pohodě se dostáváme do posledního kempu s názvem Barafu a odtud je to jenom několik hodin na vršek. Ráno se startuje ihned po půlnoci a okolo deváté až desáté jsme na vršku. Počasí nic moc, jsme cca 3 st. jižní šířky pod rovníkem a celkem hodně sněží. Cestou se vrátila ještě dcera od Jardy kvůli únavě a trochu i kvůli výšce. Naštěstí se vrací nedaleko kempu a pomocník z agentury se vrací s ní, takže jsme na kopci jenom 3 a náš „ex offo“ doprovod z místní agentury Laurent.

Nakonec vychází sluníčko, sněžení ustupuje a výhledy jsou z vršku parádní. Pod Vámi leží celá Afrika. Jak jsem už psal, na Kili se jedná spíš o hezký trek než o nějaký horolezectví, ale mám tu akci rád a Tanzanie je pěkná se spoustou zajímavostí a národními parky. Po návratu do Moshi odjíždíme oslavit úspěch na Zanzibar, rodiště Freddie Mercuryho z kapely Queen. Zanzibar a Stone city doporučuju navštívit, je to tam super. Výborný bary, parádní moře, navštívili jsme park, kde mají skoro 200leté želvy. Zůstali jsme 2 dny a celkem slušně jsme tento částečný úspěch oslavili. Ostatní pak odjíždějí do dalších národních parků, jako je Serengeti a Ngogorongoro. Tam jsem už byl, a tak spěchám domů, neb mě čeká další akcička.

Koncem ledna mám výcvik nových guidů, a to týden lezení rampouchů v Maltatalu a v okolí Bad Gasteinu. Podmínky byly parádní a snad si to všichni adepti užili... Hned potom odjíždíme na jarníky do Val Gardeny na lyže. Jedou obě moje dcery a Soňa s velkým břichem, no snad se to nenarodí v Itálii.

V polovině února už sedím v letadle do Patagonie. Mám sebou starou známou partičku klientů – kamarádů. Byli se mnou v Nepálu, Bolívii, Peru a na kopcích po Evropě. Tentokrát máme za cíl poznávací zájezd okolo Torres del Paine a pak ještě v Argentině okolo Fitz Roy. Cesta letadlem ja tam opravdu dlouhá, ale stojí to za to.

Z Punta Arenas odjíždíme multivanem směr Puerto Natales. Jsme na chilské části Patagonie. Máme s sebou pohodovou partičku místních, a tak si dáváme trek okolo Torres. Jsou tam opravdu nádherné monolity. Původně jsem chtěl, abychom i něco vylezli, ale nakonec jsme z toho udělali zájezd. I tak to bylo super a aspoň jsem si obhlídnul terén. Místo je to opravdu magický a hned, jak to půjde, se sem chci vrátit na lezení. Věže Torres, ale i další okolní monolity lákají k výstupu. Počasí bylo super, a když si člověk uvědomí, že se pohybuje ve stejných zeměpisných šířkách, jako žijeme my tady, tak se nestačí divit. V tisíci metrech nad mořem jsou obrovské ledovce, a i když zde máme léto, tak i celkem chladno. No, kdyby nebylo našeho starého dobrého teplého Golfského proudu, tak máme na Yettici ledovec, a to by asi byla škoda, že.

Po desetidenním treku kolem Torres přejíždíme na argentinskou část Patagonia směrem do Calafate a El Chlatén k Fitz Roy a Cerro Torre. Opět čistá krása a už se těším, až sem pojedem něco vylízt. Dovedu si představit zájezd LKP do Patagonie. Ještě stačíme mrknout na ledovec Perrito Moreni, který stéká z Hielo del Sur, což je náhorní ledovcové plato na pomězi Chile a Argentiny, nádhera. Po návratu do El Chaltén popijíme místní červené Malbec a Merlot. Cestou domů se na krátko zastavujeme v Santiagu de Chile na pivko s místňáky a hurá do Ria do Brazílie, kde vrcholí asi nejznámější karneval. Zastávka v Riu byla opravdu kvalitní, samba se krouťí všude okolo a asi nikdy jsem neviděl asi sto tisíc lidí kalit. Navštívím Covercado a všechny další náležitosti a hurá domů.

Čeká mě totiž další akcička, a to už skoro kultovní zájezd na skialpy v Maroku. V polovině března odlétám spolu se čtyřmi Čechy a jedním Čechokanadánem do Casablanky a dále do Marrakéše. Odtud se za pomoci agentury a jejího šéfa Omara, se kterou už léta v Maroku spolupracuju, přesouváme do Imlilu a následně za pomoci mul a nosičů na chatu Toubkal. Cestou z Imlilu hustě sněží, a tak nám na začátek našeho skialpování v Africe napadl půlmetřík prašanu. Opravdu luxusní sněhové podmínky nás doprovázejí celý zájezd. Chata je asi 3200 m vysoko, na nejvyšší kopec Atlasu, Djebel Toubkal, je to cca 1000 výškových metrů. Okolo se dá sjíždět hned pět kopců vyšších než čtyři tisíce metrů. Skialpový ráj, kde je zatím minimum lidí, s výhledy z vrcholů na západní Saharu. Počasí se umoudřilo, takže máme azuro a postupně sbíráme všechny okolní „čtyřky“. Po pěti dnech se přesouváme do jiné doliny do lodge, kde si dáváme ještě dvě krásné túry, jsme v údolí Tachedirt. Návrat do Marrakéše v pohodě, v místím Carrefouru kupujeme místní červené víno a pivko, zaplatíme fakírovi s kobrou za představení a hurá domů.

Tentokrát mě čeká trochu jiná akce. 30. března se nám narodil syn Petr. Křestní jméno dostal po Skřivanovi. Můj třetí potomek po dvou dcerách, Gábi a Sáře, tedy syn. Rodiště má jako ostatně mnoho dalších LKP potomků v Jilemnici, čím to asi bude... Tehdy u nás v Namche dělal zrovna Mazi (toho času v Kanadě), tak jsme začali oslavy s ním, to bylo ovšem velmi kvalitní, vid' Mazi, a poslední kalba na jeho zdraví byla, myslím, na Blatech, ale to si nepamatuju přesně, bylo jich fakt hodně. No snad jsme ho zapili pořádně a bude zdravěj.

V dubnu a květnu jsem se snažil být v krámě, maximálně na skialpech po Evropě, protože ihned začátkem června mě čekala další luxusní akcička.

Štěpán Bečvář si mě najal na zdolání tzv. „Seven summits“. Před lety jsme začali na Kilimanjaru, v roce 2010 jsme dali Aconcaquu v Argentině, takže dva kontinenty už jsme měli. Cíl byl tentokrát McKinley na Aljašce.

Celá akce se nesla v duchu „to jsme zvědaví, kdy nám to uletí“. Už v Praze jsme měli zpoždění na odbavovací přepážce, no ale „poslední“ Plzeň je prostě rituál. Když nám ráno výčepák točil půllitr, tak už nás vyvolávali jménem, takže „exáč“. Bežíme do Gatí a... stíháme. Přestup v Amstru skoro totéž, nastupujeme do letadla skoro poslední. Minneapolis pohoda, pivko ale stíháme. Anchorage je klidný město, usidlujeme se v hotýlku a jdeme nakupovat a vyřizovat. Mimochodem, když jedete na McKinley-Denali jako guide, tak to je asi jediný místo na zeměkouli, kde se musíte s licenci skrývat, jinak Vás tam nepustí.

Jídlo jsme tedy dokoupili a v pohodě se vydali směr Talkeetna. Na Ranger station jsme absolvovali brífink a na Talkeetna Air Taxi zaplatili zpáteční lístek na Kahiltna ledovec a zpět. Po přistání na ledovci Vám Lisa, místní babochlap, vydá boby, na který posadíte ty obrovský zásoby asi tak na 1000 dní, ještě naložíte bágel na záda a je to, můžete jít. Už předem bylo jasné, že půjdeme na skialpech a boby si přiděláme k sedáku pomocí novodurových trubek (který používá Bača na rozvod vody) s kováním, který jsme si nechali vyrobit. Opravdu klíčový nápad, který mně poradil jeden kolega, a výrazné usnadnění celé akce. Návázali jsme se a vydali se na téměř 25km vzdálenou trasu do tzv. Medical kempu, odkud se vyráží na kopeček.

V rančerské stanici Vám vydají soudek s mnoha igelitáky, kde je napsané číslo Vašeho permitu. Je to vaše WC. Ten igeliták si dáte do soudku a tam si začnete shromažďovat svoje „solid human waste“, naštěstí čůrat se může na ledovci v pohodě, ale jenom do přepravených děr. Pak jsou ještě další díry v ledovci s praporky, kam se dá odhodit zmíněný igeliták, když už není kam skládat ten „solid...“ Když jsme to tam házeli, tak jsem si představoval ty glaciology tak za 1000 let, jak najdou pytlík s číslem mého permitu a budou zkoumat, cože jsme to měli ten den k jídlu...

Cesta na skialpech s tím kamiónem věcí naštěstí ubíhala dobře a za tři dny jsme bylo v Medical kempu, ve výšce cca 4200m. Toto je vlastně reálný Base camp a odtud se vyráží na West buttress, Orient express a další cesty. Na Kinley-Denali je opravdu potřeba brát hodně zásob a paliva, protože člověk opravdu neví, jak tam dlouho bude. Počasí je tady vrtkavý a čekání týden na místě je hodně časté. Vzhledem k tomu, že se voda získává pouze ze sněhu, tak je potřeba mít velké hrnce, izolaci k vaření a dost plynu. Američani a jim podobní hodně

používají benzín, ale postupně přecházejí na plyn, protože je to významně jednodušší a nakonec i lehčí při přepravě.

Aklimatizace probíhala vcelku v pohodě a Štěpán i já jsme se připravili na výstup do jediného výškového tábora. Ten je cca 5100m vysoko a říká se mu – jak jinak než – high camp. Odtud je to asi 1000 výškových metrů na vrchol... Denali je velmi zajímavý kopec už tím, že se nachází blízko polárního kruhu. Je tam zima jak v ruských pohádkách a počasí se mění opravdu velmi často a hlavně rychle. Původně jsme počítali s tím, že uděláme vynášku jako aklimatizaci a pak půjdeme na pokus. Po příchodu do kempu jsme postavili stan a uvařili. Bylo nádherně. Zkouším Štěpána, jestli by nešel následující den nahoru, jenže ho trochu bolí hlava, a tak to musíme odložit. Domluva zní, počkáme den, hlava se zklidní a jdeme na to. Jídlo v high campu máme na 5 dní. Problém může být palivo. Kartuší jsme vzali dost, ale když bude zima, tak stoupne spotřeba a budeme muset dolů do Medicalu pro další plyn. Samozřejmě den nato je totální humus, čekáme. Seznámili jsme se se sousedy, je to amík z Kalifornie a jeho parťák je ze Skotska... Jsou to kámoši, už léta si takhle jezdí po kopcích. Čekání na počasí se nakonec protáhlo na 5 dní.

Zkouším sehnat předpověď, ale dost se to rozchází. Kluci sousedi to chtějí vzdát. Přesvědčujeme je, ať ještě vydrží, že se to musí zlepšit. Satelitním telefonem to ještě konzultuju se Soňou doma v Praze, byla tady v roce 95 s podobnými zkušenostmi: taky jim docházelo palivo a jídlo. Sousedi nám nabízejí jídlo ze své skrýše z vynášky, kterou si udělali v předchozím aklimatizačním výstupu. My naopak nabízíme něco málo z našich zásob, takže když to dáme dohromady, jsme ještě na dva dny relativně v pohodě. Rozhodujeme se tedy zůstat. Následující den se konečně udělalo počasí a můžeme stoupat.

Když jsme přišli do High campu a bavili jsme se s těmi, kdo se vrátil z vrcholu, tak jsem stále nechápal, proč se radují, že to dali za 19 hodin a podobné „kosmické“ časy. Na vršek je to přece 1000 výškových metrů, tak se to musí stihnout tam a zpátky za 8, maximálně 10 hodin. V den výstupu 17. června jsme tedy nastoupili na svah směr sedlo Denali. Z důvodu špatného počasí se v kempu nashromáždila spousta lidí, takže nás šlo hodně. Počasí bylo opravdu perfektní. Překvapení a zároveň vysvětlení, proč jim to tak dlouho trvá, bylo až neuvěřitelné. Adepti na vrchol severní Ameriky byli navázání na „dlouhé“ lano. Vzhledem k tomu, že se báli, aby „neujeli“ po stěně dolů do hlubiny, tak se jistili pomocí trvale usazených sněhových kotev, na jejichž konci byla vždy expreska. První se tedy cvaknul na lano a začal postupovat, následně se dostal k procvaklé expesce další člen lanového týmu, expresku vycvakl a opět cvaknul za sebe tak aby mohlo lano ubíhat k dalšímu. Ten na čele týmu měl už cvaknutou další kotvu, resp. expresku. Aby se to nepletlo, tak se snad celá Amerika domluvila a řvali na sebe „Mike stop“ – to znamená „došel jsem k expesce“, „Mike OK“ znamená „přecvakl jsem za sebe, můžu stoupat – jít dál“. Takto šli těch 400 výškových metrů do sedla Denali 4 hodiny. Čistá hrůza. Rozuměli jsme tomu, že ti lidé neumějí chodit na mačkách v traverzu po cca 35st. skloněném svahu, tak se jistili takovýmto způsobem. Nedalo se moc předbíhat, přece jenom se člověk nachází ve výšce nad 5,5 tisíce metrů. Na tom kopci je zima celkem hodně velká, a ještě když k tomu přidáte, že se člověk de facto neposunuje kupředu,

tak to bylo na zbláznění. Možná lepší je se naučit chodit na mačkách a pak vyrazit na takovej kopec, úsudek nechám na čtenáři.

Když jsme se konečně dohrabali do sedla, všichni sedli a začali se občerstvovat. Mrkli jsme se Štěpánem na sebe a pokračovali dál, co to šlo, jenom se vyhnout Mike Stop-OK stylu. Po chvílce jsme všechny předběhli, dali rychlý čaj a tyčinku a smažíme to dál. Čeká nás tzv. „football field“ a „pig hill“, samý povzbudivý názvy. Nakonec jsme celkem v klidu dostoupali nahoru. Dobrý, máme teda tři kopce ze sedmi. Sestup v pohodě, potkáváme „Mike stop“ družstva, na chvílku jsme v high campu, celkem nám to trvalo cca 9 hodin, což je dobrej čas. Naši kámoši to nakonec dali taky, nechali jsme jim termosku s čajem u stanu, a jak nám řekli ráno, přišla jim fakt vhod. Návrat ostatních jsme neregistrovali, neb jsme byli zavrtaní ve spacáku a spali jsme. Den na to jsme sestoupili do Medical campu a odtud pěkně na lyžích až k přistávací ploše. Přišli jsme tam před jedenáctou večer, ale polární den je polární den, takže bylo v pohodě vidět.

Nebýt skialpových lyží, tak jsme tu cestu dolů šli dva až tři dny, díky trubkám a kování na nich jsme jeli s boby dolů jako páni. Navíc ledovec Kahiltna koncem června už přece jenom trochu „povoluje“ a trhliny se celkem otevírají. Na těch lyžích je to ale pohoda a dá se to celkem dobře zvládnout. Nasedáme do letadla a hurá do Anchorage na pivko. Dali jsme ještě výlet za mořskými vydrami a do fjordů a hurá na letadlo za našimi sourozenci. Štěpán má bráchu ve Virginii a já mám ségru v New Yorku. Sedíme v Anchorage na letišti, vesele objednááme pivko a chechtáme se jako magoři a že máme dost času. No mrknu na letenku a říkám pohoda, dáme ještě jedno. Jenže jsem se přehlédl a spletl jsem si čas odletu s časem nástupu na palubu. Jdeme v pohodě ke Gatím (rozuměj Gate) a letuška se směje taky a říká „you missed your flight“. Hahaha, no ale kouknu z okna a ten rukáv zrovna odjíždí od trupu letadla, tak se jí chvíli snažíme přesvědčit, ať jim zavolá a ještě ho „přicucnou“ a my naběhneme do éra... a ona zase „you missed your flight“ ... Konečně nám to došlo a vlastně uletělo. No, naštěstí letadla po Americe létají častěji než autobus z Jičína na Prachov, tak jsme za 10 minut přebukovali, zavolali našim drahým sourozencům, že máme zpoždění, a šli zase na pivko. Jenže naše krásná letuška nás zastavila a říká, pánové, chci Vás tady vidět 30 minut před vyhlášeným nástupem do letadla. No měli jsme strach, tak jsme tam seděli i o trochu dřív vzorně jako prvňáčci.

V New Yorku pohoda, dostávám SMSku od Soni, že se v bytě maluje, že postele jsou pod igelitákama a lepší je spát ve spacáku a že je celá familie pryč. Rychle si teda sjednávám lidi a den po příletu už sedím v autě směr Grossglockner – Studl grat. Chatař na Studl huette si ze mě dělá srandu, že jsem tam dřív než jeho příbuzný, který byl taky na Kinley a má se vrátit o den později. Nakonec jsem se na Glockner vrátil ještě sedmkrát. Studl grat mám rád a vůbec je tam příjemně...

Léto bylo ve znamení hory a skály, dokonce jsem byl i párkrát u nás na Prachůvku, nějaký ten Blank. Pak koncem srpna výcvik nových adeptů na guidy na písku: byli jsme u nás na Prachůvku, pak na Suškách, v Příhrazech a jako vždycky končíme v Ádru.

To už je konec prázdnin a já se chystám na Cho Oyu. Jedu tam potřetí, poprvé jsem tam byl v roce 93 (Skřivan, Bouda, já a partička Španěláků), nádhernej čas to byl. Pak ještě v roce 2006, už s klienty. Tahle třetí výprava měla být opět s klienty, bylo jich celkem pět. Byl se mnou Pepíno Morávek jako další guide, pak Štěpán Bečvář, který to měl po McKinley-Denali jako přípravu na Everest, dále Ivan, Pavel, Lenka a Pavlína. Ivan chtěl završit svoji kariéru na osmě, tou dobou měl už třikrát vylezenou Aconcaquu a další vysoký „šestky“, Pavel už zkušený himálajista byl v Pákistánu na Gasherbrumech a vůbec všude možně, Pavlína chtěla zkusit osmu, byla na Aconcaqui a ještě v Nepálu na Mera peaku. Lenka asi jediná poprvé ve velké výšce, ale zase – co ji známe – tak už zkušená alpinistka.

Zájezd měl pro mě i symbolický význam. Odešel Peťa Skřivánek, Bouda už nejedí z důvodu nemoci, ale věděl jsem, že je v Nepálu na treku se svoji dcerou Ditou. Plán jsme měli s Pepínem myslím zajímavý. Aklimatizujeme s klienty, postavíme výškové kempy, necháme lidi aklimatizovat a zkusíme vylézt v JZ stěně cestu Slovince Pavla Kozjeka.

Cestu do Kathmandu a formality na přechod hranice do Tibetu, resp. Číny, jsme vyřídili v pohodě. Spolupracujeme už od zmíněného roku 1993 s Sherpa Adventure. Za tu dobu máme v Nepálu sklad se spoustou materiálu a v podstatě rodinné vazby. Přechod do Tibetu, resp. čínského komunismu, je čím dál horší. Člověka lehce zamrazí, když si vzpomene na ty časy, kdy jsme jeli do Alp a strkali Deutche mark a nebo US dollars do zubní pasty atd. Tady v podstatě totéž, museli jsme svorně ukrýt satelitní telefony, to asi abychom neprozradili kontrarevolučním silám, jak se tam ti Tibeťané mají v tom komunismu dobře.

Cesta do BC je stále stejná, jel jsem tudy už mnohokrát. Je na co vzpomínat, v roce 95 jsme tady jeli na Shisha Pangmu, kterou jsme vylezli se Skřivanem, Boudovi tehdy chyběl k vrcholu jenom kousek. Pak jsme tudy jeli k Everestu, kde jsme se pokusili o tzv. superkuoloár v severní stěně, pak na Cho Oyu, taky jsem tudy jel s Pepínem na naší minivýpravě na jižní stěnu Shisha Pangmy, cestu Scott – McIntyre jsme nakonec dali ve dvou.

Z celé skupiny se nakonec vyklubala prima parta, po domluvě s Pasangem jsme sdíleli servis v Base campu ještě se Slováky, ze kterých se dnes stali naši velmi dobří kamarádi. Do Base campu, který je v 5.700, jsme přišli 18. září. Postavili jsme celý kemp, zabydleli se v něm. Při večeři hned druhý den to začalo. Zemětřesení o síle cca 6,5 Richtera. Pamatuju si, že byl večer a začalo se to celý klepat. Lidi koukali, co se děje. Zakřičeli jsme s Pepínem „rychle všichni ven ze stanu“. Vyběhli jsme, jak když cikorka krade cigára, a čekali, kde to bude padat. Naštěstí kemp byl na bezpečném místě, takže nás nezasáhla žádná kamenná ani jiná lavina. Okolo to teda bouřilo „o stošest“. No celkem dobrej začátek. Lhakpa, náš letitý kámoš a taky sirdár, se zase usmívá, takže návrat do jídelního stanu a pokračujeme ve večeři. Nikomu ale nebylo do smíchu a spát do stanů jsme šli celkem „zamyšlení“. Další den voláme domů, že jsme v pohodě, dozvídáme se, že epicentrum zemětřesení bylo v Sikkimu a že spadlo pár baráků v Tibetu, v Kathmandu spadla jedna zeď, a to britského vyslanectví. Nějaké oběti byly, ale velká tragédie to snad nebyla.

Tak začátek a přivítání máme za sebou, hurá na kopec. Celkem rychle jsme vybudovali C1 (6.400m) a C2 (7100m). Letos bylo celkem málo výprav, ale i tak je tady v BC okolo

200 stanů různých výprav z celého světa. Pamatuju si, že tehdy v roce 1993 bylo v C1 tak 5 stanů, my jsme sice šli z nepálské strany, což bylo vlastně načerno. Musíte přejít sedlo Nangpa La, což je hranice Nepálu a Tibetu. Dneska je to střežená zóna, utíkají tudy Tibetáci do Indie za dalajlámou. V roce 2006 jsme byli dokonce očitými svědky střelby do utíkajících Tibetáků. „Komančové“ jsou všude stejný, člověk si aspoň dovede představit, jako to asi vypadalo na Šumavě.

Cho Oyu se za tu dobu stala populární a takzvaně snadnou „osmou“. Září se nakonec projevalo jako „srážkově nad normálem“. Napadalo nám spousty sněhu a naše ambice vylézt Kozjekovu cestu se začala rozplývat. Navíc jsme se museli věnovat taktice a plánování výpravy, takže na samotnou přípravu a pozorování stěny a jejího rytmu nezbylo moc času. Příště musíme jet zase jenom sami dva.

Slavnost PUJA byla uspořádána, takže bohové jsou snad uklidněni a můžeme stoupat na vrchol. Tohle byla moje třetí výprava na Cho Oyu, tak jsem si říkal, že by to mohlo konečně klapnout. Tehdy v roce 1993 vedl výpravu Bouda a na vršku byl nakonec jen Carlos ze Španělska. Skřivan a Bouda se tehdy vraceli z výšky asi 7.100 metrů, já byl ještě o něco níže. Nutno podotknout, že to byl náš první zájezd na „osmu“, takže jsme tehdy platili daň greenhornů. Pak jsem tam jel v roce 2006 už na komerční výpravu, ale měl jsem po operaci kolene, a tak nějak jsem ani nevěřil, že to půjde až nahoru. Nakonec jsem se dostal až do 7.600 metrů, což bylo dobrý.

Naše skupina se nakonec zmenšila o Ivana, který zápasil s nějakou virózou. Stále to nemohl doléčit, tak se rozhodl, že to nemá cenu a odjel domů. Bylo nás tedy šest, s Lhakpou sedm. Taktika byla nastavena tak, že klienti půjdou z base campu do jedničky, tam přespí a druhý den do dvojky. Pepíno, Lhakpa a já počkáme v BC a vyrazíme za nimi o den později přímo do dvojky. Tam se všichni potkáme a podle situace rozhodneme o dalším postupu. Tou dobou už skoro všechny expedice odjely, některé neúspěšně, některé s vrcholem. Trochu jsme se tomu s Pepínem divili, protože byl teprve 4. říjen a nejlepší počasí, aspoň podle našich dlouholetých zkušeností, mělo teprve přijít. Sice je už větší zima, ale monzun na začátku října většinou definitivně ustoupí a na horách je hezky. No nevádí, aspoň budeme na kopci sami, resp. pouze s našimi sousedy ze Slovenska. Taktiku nakonec rozhodujeme následovně. Nebudeme stavět C3 v 7500 m a půjdeme rovnou na vršek ze dvojky. Je to sice víc jak 1000 výškových metrů, vršek má okolo 8.200m, ale přijde nám to jednodušší než stěhovat celý „big-bít“ výškového campu nahoru. Navíc „jenom“ o 400 výškových metrů. Přišlo nám to jako plýtvání silami.

Vyrazíme tedy 6. října ve 23.30 hod. směr kopec. Jdeme všichni, tedy celkem 7 lidí. Domluva je taková, že Pepíno anebo já půjdeme první, mezi námi naše „ovečky“ a pak Lhakpa. Docela se to daří až na to, že ráno byla kosa jako v ruském filmu. Do minus 30 stupňů to nemělo daleko. Holky začaly omrzat, a tak se rozhodly z výšky asi 7400 až 7500 metrů vrátit. Obloha byla jasná, takže se po domluvě vrátily samy a ještě cestou jsme viděli jejich čelovky, jak zalézají zpátky do stanů v C2. Pokračujeme v pěti. Míjíme „rock band“, někteří ze sloven-

ských kolegů se taky vrací kvůli zimě. Nakonec Pepíno je na vršku první, já za ním s kolegou ze Slovenska. Štěpán s Pavlem jdou stále za námi a pak je tam ještě Lhakpa.

Poslední výškové metry jsou celkem únavné, jsme ve výšce nad osm tisíc a zbývá posledních cca 100 výškových, jenže po „rovině“. Je to daleko a nemá to konec, celkem asi 600 metrů do dálky. Poslední metry jsou odměna, vykoukne na Vás panorama Everestu, Lhotse a Nuptse. Nádhera. Vyfotím se s fotkou Pét'i Skřivánka na vrcholu, kterej je už o hodně výš, ale aspoň symbolicky je tam teď se mnou. Fotku jsem tam na vršku zahrabal. Mrknul jsem na Lhotse, kde jsme byli na vršku se Soňou a taky s Pepínem v roce 1999. Kouká na mě severka Everestu, kde máme v superkuloáru pytel, no snad se nám ho podaří ještě někdy sundat. Nádherný výhledy, slabý vítr, paráda. Je 7. října 2011 dopoledne. Dík bohové.

Obracím se na sestup, kousek odtud potkávám Pavla se Štěpánem a Lhakpou. Domlouváme se, že na ně počkám na konci té nakloněné roviny. Pepíno utíkal do C2 vařit čaj. Kluci jsou nakonec na vršku taky lehce po obědě. Rozdělujeme si s Lhakpou oba dva, on jde s Pavlem a já se Štěpánem. Byl jsem trochu unavenej, tak nám to trvalo trochu déle dolů, ale jsme všichni v C2. Ráno zabalíme a všechno odnášíme do Base campu. Nakonec byl sestup dramatický, protože jeden kolega ze sousední slovenské výpravy omrzal, druhý omrzl s následky a další chytil výškovku jako prase. Já se věnoval našim lidem a Pepíno pomáhal sousedům. Díky medicínskému kyslíku, který jsme měli pro případ výškovky a nechali jsme ho vynést nahoru z Base campu, si myslím, že Tomáš ze Slovenska žije. Od nás v podstatě žádné ztráty, nikdo neomrzl, jenom Štěpán měl totální únavu. Na kopci nás bylo nakonec všech pět.

Lehká oslava a hurá do Kathmandu k Tomovi na pivko. Škoda že jsme se minuli s Boudou a Mírou Novotným, kteří se tam taky tou dobou vyskytovali. Mohlo být ještě lepší. Ještě mě čeká povinnost, protože ihned po přistání na Ruzyni mě vyzvedává Soňa a ještě ten večer pomáhám na finálovém večeru festivalu Banff World Tour v pražském kině Lucerna.

Je začátek listopadu a mně už zbývá jet do Kanady na nový ročník festivalu Banff, vybrat filmy na naše představení, mrknout na Maziho, jak se mu tam daří. Nakonec jsme s Mazim stihli zalyžovat v Lake Louise, paráda.

Koncem listopadu, konkrétně 25. a 26. se v Praze uskutečnila poprvé v historii UI-AGM světová valná hromada horských vůdců. Sešli se tady skoro všechny členské a kandidátské země.

Navštívili jsme Prachov, Hrubici a Sušky, dali u Boučků pivko a podobně.

Vánoce, Silvestr a je tu rok 2012. Sedím v letadle do Ekvádorského Quita, naše cíle jsou Chimborzao a Cotopaxi, je 2. ledna 2012 a začíná pro mě další ROK.

Josef „Šimon“ Šimůnek

Rok ženy guida.

Na velké himálájské expedice jsem jezdila s různými přestávkami deset let, v horách jsem byla pořád, většinou se samýma klukama. Dost často se mi stávalo, že jsem myslela jako kluk; v té partě to bylo lepší, ženský názor na věc by stejně nikdo nereflektoval. Pak přišla Sára – tenkrát jsem měla jet na Everest, když jsme si se Šimonem řekli, že bychom mohli už mít spolu děti. Moc jsem to neřešila..., když neotěhotním, pojedu na ten plánovaný Everest, když otěhotním, budu doma, na jiné expedici..., že bude dlouhá, to jsem tušila, ale stejně jsem to pořád nebrala moc vážně. A najednou byla Sára na světě... Tak teď to mám, teď už jsem taky ta, co zůstává doma, a její chlap odjíždí do hor... Náskok asi mám, skoro vždycky si dovedu představit, kde zrovna jsou, co tam dělají, co obnáší vynáška, aklimatizace, čekání na počasí... Dovedu pochopit, že se domů vrátí unavený a chce si odpočinout, protože nebyl na výletě, ale v práci... Jen nevím, jestli chápe i on mne, že jsem v práci nonstop a že bych si chtěla taky odpočinout... Takže to moje povídání moc o horách nebude...

Navazuji tedy na Šimonův *Rok guida* a snažím se ho popsat z té druhé, obyčejnější strany...

Vánoce 2010/11. V Krkonoších zatím sněhu moc není, ale něco se dělat dá. Takže Šimon chodí dopoledne na sjezdovky s Gábinou a odpoledne se chodí vyvětrat na skialpy. Já chodím se Sárou a s pupkem na vycházky. Jsem v sedmém měsíci. Na lyže bych si ještě troufla, ale sama. Když jsem čekala Sáru, jezdila jsem na lyžích, chodila na sněžnicích. Tím, že mám na starosti tříletou Sáru, musím se víc vyklidnit. Ve vozíku ji už neutáhnou, na lyžích ona výlet ještě nezvládne. Takže bobování, sáňkování, občasné Sářino lyžování na malé sjezdovce. Nový rok vítáme v našem „Doma 2“, tj. ve Špindlu. Chvilé klidu a „rodinné pohody“ a už se ten kolotoč zase roztáčí. 2. ledna zpátky do Prahy, 3. ledna inventura, 4. ledna Šimon odlétá do Afriky, práce je práce. Já držím nastavený režim. Pondělí-úterý v Praze, Sára chodí k hlídací (náhradní) babičce, já do práce. Ve středu pracuju se Sárou a odpoledne se suneme do Špindlu. Cestou řešíme, co je potřeba – nákupy, servisy aut, těhotenské prohlídky (zaměstnám všechny kamarády). Čtvrtek-pátek chodí Sára do školky ve Špindlu, ale zatím se nesmířila se školkovým režimem, bojujeme spolu každý den, je to na nervy. Já bych si měla užívat čerstvého vzduchu, ale většinou stejně čumím do počítače, připojená do Prahy do kanclu. Sobota-neděle pokus o vycházky na čerstvý vzduch. V neděli zase zpátky do Prahy. Po velkých, dlouhých a „slavných“ výpravách člověk musí mít hodně srovnanou hlavu, aby byl spokojený s tím, co zrovna dělá, nebo spíš nedělá. Ještě že jsem do těch velkých hor jezdila tak dlouho. Snad jsem se nasytila velkých výkonů, že teď dokážu fungovat tady jako „žena domácí“ a nezbláznit se z toho... Šimon se na chvíli objevuje doma, ale moc mi to nepomůže. Řeší si v Praze kancelář, chce vidět Gábinu, takže s náma je možná jeden víkend, ale aspoň to. Počasí je nádherné, tak neodoláme a dáváme rodinný výlet na Vrbatku, my na skialpech, Sára na sjezdovkách – za náma na šňůře. Pro Sáru a pro mne výkon nad výkon.

Koncem ledna Šimon na týden mizí s guidama na ledy do Maltatalu. Hned po ledech odjíždíme na jarnáky do Val Gardeny do Itálie, začátek osmého měsíce by měl být ještě v pohodě, předčasně rodit nehodlám. Na lyžování se nechystám, ale pro sicher si s sebou беру skialpy. Po prvním dnu je jasno. Ačkoliv jsme vybírali ubytování hned u sjezdovek, abychom byli všichni pohromadě, tak dobré lyžování (černé sjezdovky) je daleko, takže se lyžařům nevyplatí vracet se na oběd. Šimon jezdí s Gábinou, aby si ji užil. Mně zase zůstává Sára. Dopoledne chodíme plavat, po obědě na lyže. První den běhám za Sárrou na botách, ale ukazuje se, že lyže budou rozumnější. Takže zbytek týdne strávím se Sárrou na lyžích na modrých sjezdovkách. Snad nehodím žádnou tlamu. Po dvou hodinách lyžování máme dost obě a chodíme si domů odpočinout.

V polovině února Šimon odlétá do Patagonie se známou partou, která s ním jezdí každý rok. Partička si chce výlet užít, budou tam celé tři týdny. Na mne se valí práce, účetní uzávěrka za předešlý rok, nové kurzy na stěně i venku, organizace práce v prodejně, problémy s e-shopem, zlobivá Sára. Do toho se objeví „blbec zákazník“ (zná ho asi každý, kdo má prodejnu...) se stížností na nějakou špatně řešenou reklamaci. Vší silou se držím na uzdě, abych ho neposlala někam... Nechám se seřvat za něco, co u nás někdo pokazil, dořeším ke spokojenosti zákazníka, zachovám dobré jméno firmy... a už toho mám akorát dost... Ještě stihnu seřvat lidi na prodejnu, že aspoň teď bych mohla být chráněná..., že stačilo dělat věci pořádně a vůbec k tomu nemuselo dojít. Sedám do auta a mizím z Prahy, na kontrolu k Mildovi. Ale ta scéna z prodejny mi pořád leží v hlavě, nemůžu se s tím srovnat (holt hormony pracují...) a u Mildy se sesypu jak hromádka neštěstí. Vybrečím se, vymluvím a jedu dál. Zítra mne zase čeká boj s odevzdáváním Sárrou do školky. Druhý den mi není moc dobře a začínám krvácet. Do porodu šest týdnů, to není vůbec dobré, tak začínám shánět Břízu, Mildu... a v sobotu balím Sárrou do auta a jedu do Jilemnice na kontrolu. Jejich první reakce je, že potřebuju odpočinek, že si mne tam nechají... Paráda... Sára na krku, pomoc v nedohlednu, Šimon v Jižní Americe... Ukecám je, ať mne pustí domů, že na sebe budu dávat pozor (asi budu muset vypnout mobil a přestat chodit do práce...), a sunu se do Prahy. Zítra je pondělí, dám Sárrou hlídací babičce a dopřeju si „voraz“. Za dvě hodiny další jobovka, volá hlídací babička, je marod, má antibiotika. Sára mi zůstane doma. Do toho cítím, jak na mne něco leze, škrábání v krku, rýma, kašel..., snad to přetlačím čajem a céčkem..., nestalo se... Po deseti dnech je mi zle, že skoro nechodím, zhubly jsme se Sárrou obě, stíhám vařit jenom polívky... Podaří se mi přemluvit rodiče, aby mi přijeli do Prahy pomoci... Nechávám jim Sárrou, odjíždím konečně k doktorce... Po všech možných vyšetřeních dostávám antibiotika, je to přechozený zápal plic... Do porodu necelý měsíc... a já se konečně začínám léčit. Rodiče v Praze vydrží týden – super, pro ně nadlidský výkon, páté patro bez výtahu pro dědečka srdíčkáře – a už je to zase jen na mně. Šimon mezitím ještě odjíždí do Maroka, jsem ráda, že má práci, ale kdyby mohl být dvakrát a ten druhý se doma staral o Sárrou, moc by mi to pomohlo. Antibiotika jsem dobrala, celkem jsem se srovnala, čekají mne poslední vyšetření před porodem. Dám Sárrou do školky a vše si v klidu oběhám... Teda aspoň si to tak plánuju..., je to samozřejmě jinak... Sára má

v noci horečku, takže místo do školky ji táhnu s sebou k doktorovi... Už to moc neřeším, připadá mi, že poslední dva měsíce ty jobovky prostě přitahuju. 29. března podávám daňové přiznání, odevzdávám Sáru k babičce do Železnice a nastupuju do porodnice. S ohledem na první porod – nezbytným císařem – je nyní císař už plánovaný. Takže pro sebe si říkám, že nejdu rodit, ale jdu si nechat vyndat dítě. Snad to není moc velké rouhání, když je to vlastně pravda. Operace se nebojím, spíš se děším toho, co bude potom. Jizva po prvním císaři mne odstavila na hodně dlouho. Připadala jsem si nepoužitelná. No a teď se budu muset od začátku starat o Sáru, ta nepochopí, že si chci odpočinout... Nastavuju si „chráněné období“, chci být s malým Pét'ou ve Špindlu aspoň celé šestinedělí. S Prahou si dovolím kontakt maximálně po mailu. Šimon má v kalendáři tři týdny volno, může mi pomoci se Sárou. A je to sakra potřeba, žárlivé výstupy naší paličaté slečny zrovna graduju... Volají nám ze školky, že má Sára problém s kolenem, kulhá. Podezříváme ji, že to hraje, aby si vynutila pozornost. Dva dny ji pozorujeme a pak domlouváme vyšetření na dětské ortopedii. Znamé doktory máme v Praze, takže se jede do Prahy, to mi to chráněné období moc dlouho nevydrželo... Petis od prvního dne roste jako z vody, v noci vstávám na kojení po dvou hodinách. Mám pocit, že mne ždímá jako houbu... Za měsíc už zase lítám v nějakém zánětu... Podle vyšetření mi po těle cestuje nedoléčený zánět z února..., takže další antibiotika... Petis, promiň... Tou dobou vrcholí Šimonovy přípravy na výstup na Kinley. Vrací mne zpátky o 14 let, to byl můj první velký kopeček. Jsem docela zvědavá, jak moc se to tam změnilo. Jsem v kontaktu s „výpravou“ (tj. duem Šimon-Štěpán) skoro denně. Mají blbé počasí, tak pořád řeší nějaké varianty, shánějí předpověď všude možně a docela mne zaměstnávají... Ale mají kliku, počasí si vyčkali (na Aljašce je to ten nejobvyklejší postup..) a vylezli to... Teď si budou chvíli užívat, sestupy, oslavy, návštěva u ségry... a pak domů. Petis roste jak z vody, do kolíčky už se nevejde, musíme doma vyřešit spaní. To znamená udělat Sáře a Pét'ovi postele nad sebou. Pražský – všude křivý – byt vyžaduje jedinou variantu, a to postele na míru, od kamaráda truhláře, a navíc napevno přišroubované ke zdi. V bytě bydlíme osm let, od nastěhování jsme nemalovali. Tak mi z toho vychází: nejdřív vymalovat, pak přišroubovat postele..., když vymaluju jednu místnost, tak musíme všechny..., když budu malovat, musíme pořešit všechna místa, kam zatíká, zlobí tam plíseň či jiné hrůzy (jsme podkrovní byt ve starém, i když udržovaném, domě)... Z představy o dvoudenním malování je nakonec třítydenní rekonstrukce bytu. S Petisem to zvládnou, toho uložím do kolíčky, kam bude potřeba, ale Sáru raději nechávám týden u babičky v Železnici. Další týden jsme pryč všichni, až poslední týden ji nemáme kam udat, tak ji musíme do toho uklízacího cirkusu přizvat... Šimon přilétá z Aljašky a rovnou mizí na Glockner. Začalo léto a guidování v Alpách. Léto bude takové, jaké si ho s dětmi udělám. Šimonovy odjezdy jsou závislé na počasí, takže se vlastně nedají naplánovat víc jak tři dny dopředu. Zachovávám režim, pondělí a úterý držím jako pracovní dny v Praze, na zbytek týdne mizím do Špindlu. Chodíme na vycházky, Sára všechny sabotuje, protože ve Špindlu je všechno do kopce. Někdy mám pocit, že ji mám ráda, jenom když spí... V půli července odevzdáváme Sáru k babičce, tentokrát na Moravu a jedeme na veletrh do Friedrichshafenu. Šimon statečně zapíjí Pét'u se všemi našimi zahraničními kamarády, to musí být dřina. Po třech dnech kmitání

od stánku ke stánku mizíme domů. Každý rok po veletrhu plujeme nějakou českou vodu, tentokrát je to Ohře. S Petisem si do vody netroufnu, takže na mne zbývá post zálohy ze břehu a převážecí auta z kempu do kempu. Pro posádku na vodě příjemný servis, pro mne trochu pakárna, moc si toho pocitu vody neužiju. Petis dává první noci ve stanu, první noc prudí, pak už zvládá v pohodě. Sára si stanování užívá, já se moc nevyspím, jsem stále ve střehu, aby dětem nic nechybělo... Prostě klasická matka-kvočna... Až po návratu z vody mi dochází, že to vlastně nebyla vůbec žádná dovolená, ale pořádný záprah. Srpen je každý rok ve znamení MontBlanců a podobných výstupů. Plánuju tedy návštěvu u rodičů na Moravě. Šimon stejně nebude doma. ...v Alpách se kazí počasí, všechny výstupy jsou odvolané, my jsme na Moravě a Šimon v Praze, paráda... Na konci srpna hlídám místo babičky penzion v Železnici. Letos to vyšlo dobře, guidi mají zase kurz na písku, tak aspoň ubytovávám spřízněné duše, večer grilujeme maso, kecáme... Je to fajn, být zase mezi svými...

Září. Finišují přípravy na Cho Oyu. Odeslat cargo, pořešit poslední nákupy, satelitní telefon. Odlet. A je klid. Už jsem zase doma jenom já a děti.

Expedici provázím v hlavě od prvního dne. Podle útržků zpráv je jasno, tři dny v Káthmándu, dokupování věcí, kontrola stanů, příprava na odjezd, večer pivo v Tom a Jerry. Jako bych tam byla s nimi. Až po cestu do BC je vše v normálu. Pak se začne kazit počasí, v horách je zemětřesení, hodně a dlouho sněží. To není dobré. Snad to nedopadne jako v roce 1996 na Manaslu.

Ale realita mne vrací myšlenkami zpátky do Čech. Holčína, která se starala o chod lezecké školy, mi s tím po několika letech praštila. Takže pod sebe přebírám chod celé lezecké školy, třicet instruktorů, sto padesát dětí, asi sto dospělých. Továrna. Potřebuji znovu nastavit chod kurzů, systém přihlášek, plateb, komunikace s rodiči, prostě to odstartovat. Do toho Sára začíná chodit do pražské školky. Naivně jsem si myslela, že ji tam odvedu a bude vystaráno. Když už chodí do školky do Špindlu, tak přece druhá školka nebude problém. Ale je. Školka má zvykací režim, takže první týden vůbec nejsem v práci, ale chodím se Sárou do školky, Péťu mám samozřejmě s sebou, práce se odkládá na noc. Takhle celý první týden. Druhý týden mám dovoleno chodit pro Sáru „až“ po obědě, na práci mám celé tři hodiny. A to mám Petise ještě s sebou v kanclu. Naštěstí dopoledne ještě prospí.

Co tě nezabije, to tě posílí... Já teda budu silná jak silnice...

Do toho se průběžně ozývají kluci z kopce, zase blbé počasí, zase honí předpověď, výstupové dny, ladí, taktizují. Jednoho maroda posílají domů, je potřeba se trochu postarat i o něj. Do toho všeho připravujeme český Banff, bude v půli října v pražské Lucerně. Šimon má přiletět týden po festivalu...

Ale život je jedna velká změna, výprava vykoukala v předpovědi počasí jedno „vrcholové okno“, dostala se 7. října na vrchol, takže už je tam nic nedrží, balí a mizí domů, do Čech. Takže Šimon stihne i festák. Jedu pro něj na letiště, převážím ho domů a vypouštím do víru Lucerny. Sama tam vydržím s Petisem půl dne a musím zmizet. Sáru jsme raději odložili

k hlídačce. Šimon je plný zážitků jak z expedice, tak z festivalu, domů se dostává nad ránem.

Šimon na začátku listopadu vyráží do Kanady na „velký“ Banff, vyjednávat podmínky pro další ročník. U nás se ustaluje situace. Sára začala spávat ve školce, pro mne je to neuvěřitelná výhra. Mám čas na práci (čas na sebe budu mít až v příštím životě). Petis začal místo Sáry chodit k hlídačce. Zatím na zkrácenou dobu, abychom moc nešidili kojení, ale postupně prodlužujeme. To je balzám na duši, moci se věnovat práci a vědět, že o děti se stará někdo jiný...

A že jí není málo. Nastavit prodejnu na zimu, rozjet další kurzy jak na stěně, tak venku, nastavit nově půjčovnu, dostat do republiky SkiTrab, ABS, domluvit finanční půjčky na zimní zboží. Mám čím dál větší chuť zajít si večer na pár piv... Neuskutečnitelný sen... Začínám to moje fungování pojmenovávat jako „domácí vězení“ bez šance na vystřídání.

Šimon je z Kanady zpátky a noří se do dalšího úkolu, koncem listopadu se v Praze koná světová valná hromada horských vůdců. I když je doma, tak hlavou ještě ne, tou je ponořený do organizace toho setkání.

Je tu prosinec, na stěně děláme pro děti Mikulášské lezecké závody, takže návštěvu Mikuláše u Sáry odbýváme v rámci závodů, aspoň něco. Pak už jsou tu ty „oblíbené prodejní neděle“, Stříbrná a Zlatá. Nákupní centra praskají ve švech, u nás občas vrznou dveře. Normálka. Kdoví, jestli nás tento „nedostatečný“ prodej uživí, snad jo.

Jednu výhodu to má. Provoz prodejny zvládají prodavači, už nemusíme vypomáhat. Takže prchám s dětmi do Špindlu, jak to jenom jde. Na Bronzovou neděli ještě prší, ale za týden už je na horách bílo. Super. Nazouváme lyže a o víkendu děláme se Šimonem rodinný výlet na Mísečky. Jeden táhne ve vozíku Pét'u, druhý na šnůře Sáru. Jsme na lyžích, na sněhu, žijem.

Další týden už musíme být v Praze, to už se na hory neschováme. A pak už Vánoce, návštěvy, dárečky pro celou rodinu. Na Štědrý den už se dokážeme vypnout a odpoutat od prodejny. Přežili jsme rok, můžeme odpočívat. Sice budeme připojeni do kanclu nonstop, ale dostanem se na lyže. Máme před sebou týden volna, který můžeme věnovat jenom nám, rodině a skialpům.

2. ledna máme v prodejně inventuru, začíná další rok...

No, moc o lezení to nebylo...

Ale normální život už je takový, to víte taky, že jo...

Soňa Boštíková, z rodiny Šimůnků

Pohádka

Takhle nějak to bylo... V pohádkovém městečku Jičíně uprostřed Českého ráje žila malá holčička. Maminka a tatínek jí dali jméno Pavlínka a za rok jí pořídili ještě malého bratříčka. Když už dětičky trochu povyroستly, rodiče je začali vozit na různé výlety. Nejraději všichni jezdili do přírody. Tatínek znal všechna zákoutí, která Český ráj ukrýval, maminka si zase pamatovala každou pověst, která o tomto kraji kdy vznikla, a tak se rodičům téhle malé holčičky povedlo vypěstovat v ní lásku k těmto pohádkovým místům.

Velmi často brali rodiče své děti na Prachov, procházeli se mezi skalami a děti měly vždy radost, když na nějakém vršku viděly lezce. A co děti viděly, to taky chtěly vyzkoušet. Našly doma nějaké provazy a chodily si hrát na Čeřovku do lomu „na horolezce“. Provaz omotaly kolem stromu a dělaly, že slaňují, potom se zase šplhaly zpátky nahoru a věřte, že to občas dobrodružství bylo!

Dětskou láskou Pavlínky byl Luboš, tatínek Vaška z filmu *Jak dostat tatínka do polepšovny*. Měl rád hory, lyžoval, hrabal se v hlíně pod ledovcem, jel na dovolenou i s manželkou na kole a hlavně lezl po skalách. „Takového kluka bych jednou chtěla taky mít!“ říkala si.

Navzdýcky se jí vryla do paměti scéna, kde Vašek a Luboš sedí na vršku skály, koušou do zeleného jablka a užívají si tu krásu, která je obklopuje, a v tu chvíli je netrápí nic dalšího...

Když už byla Pavlínka velká, musela chodit do školy. Navštěvovala jičínské gymnázium, které bylo odpradáвна líhni horolezců. Tam poznala jednu spolužačku, která čirou náhodou právě horolezkyní byla. Tahle spolužačka chodila lézt na stěnu do tělocvičny 3. základní školy v Jičíně a podařilo se jí zlákat své kamarádky, aby chodily lézt také. K nim patřila i Pavlínka. A tak začaly holky chodit každé úterý na kroužek „do dětí“. Vedli ho Boban a Prochor. Ten vždycky holkám říkal: „Nekecejte a lezte, budete pak mít pevný zadky!“

Ještě jako dítě se Pavlínka zúčastnila dětského horolezeckého tábora na Svinčici, o který se staral Lájíšek. To ještě nevěděla, že si všichni horolezci tykají, a tak poctivě vykala jak Lájíškovi, tak třeba Standovi. Na tom táboře nebylo bezva jen lezení, ale taky večerní kultury u ohně a hlavně ti kluci, kteří Lájíškovi s táborem pomáhali. A tak se Pavlínka do jednoho z nich zamilovala, nosil totiž klobouk a měl strašně pěkně špinavý nohy...

S tím klukem se pak dali dohromady, a jí se tak splnil sen o jejím vytouženém klukovi z filmového plátna. Spoustu času spolu v létě trávili ve skalách. Pavlínka se díky svému klukovi podívala na Jehlu, na příhrázkou Kobylu, nebo třeba na Kapelníka. Dokonce se spolu ti dva zúčastnili dvou ročníků „Čtyřladváců“ a porazili i několik ryze mužských dvojic. Nutno říci, že občas si ten kluk musel připadat, jako by lezl ne se svou dívkou, ale s pytlek brambor, protože jí musel na vršky některých skal opravdu svou silou vytáhnout, i když se obtížností snažil přizpůsobovat jejím schopnostem a možnostem.

Začali spolu jezdit i na „vápno“, on si užíval těžké cesty a ona zkoušela poprvé v životě tahat na skalách. Strašně se jí to líbilo! A to i přesto, že se bála a klepala, i když měla „nejt“ u pasu. A pak musela zkoušet lézt i trochu těžší, a hlavně převislé cesty, kde se dobře padá, aby se padat naučila a tolik se nebála.

Na jaře roku 2011 jednoho z těch dvou napadlo, že by si ona taky mohla vytáhnout něco na písku. Jenže co? Něco dobře odjištěného a lehkého! Obelisk! Východní obelisk! A bylo to: první lezecký cíl té holky!

Říkala si: „Nechám to až na léto, abych se trochu rozlezla.“ Jenže pak se její plány začaly komplikovat, na jaře, když bylo pěkně, lézt moc nemohla, protože se učila, a v létě zase pořád přšelo a lézt se nedalo. Pomalu se začala se svým cílem pro ten rok loučit.

Na konci srpna nastoupila ke Schlikovům na Prachov na brigádu, samozřejmě že v tento čas se udělalo konečně opravdové léto a začali se sem sjíždět horolezci. Dokonce na Prachov zavítal i Šimanský se svou bandou budoucích horských vůdců.

Pavlinka a její kluk si taky chodili vždycky po práci něco vylézt, docela jí to šlo, a tak si vzpomněla na ten Obelisk. Poprosila tedy svého kluka, jestli by ji v té cestě dalšího dne mohl odjistit. On, i když teď už s těžkým srdcem, protože se o svou slečnu bál, souhlasil. Domluvili se, že za ní přijede po práci na Prachov a ona to půjde zkusit.

Nastal den „D“. Celý den se těšila, až už budou čtyři hodiny, skončí na brigádě, přítel za ní přijede a půjdou na Obelisk. Čtyři hodiny pryč a přítel nikde. Najednou telefon, že zrovna dnes bude v práci déle, ale že se pokusí přijet co nejdříve.

Co Pavlínce zbývalo... Sedla si do cukrárny a dala si pivo, a protože měla ještě před zkouškou, vytáhla si i učení. Nasedla tam dlouho a na pivo přišli i horští vůdci. Dali se s ní do řeči, dokonce se zajímali i o to, co se učí a co studuje. Když řekla, že je na právech, jeden z nich se přiznal, že on je právník, ale že se tím neživí. Byl to Robin Kaleta. Díky němu teď tahle slečna ví, že ta škola jde vystudovat a přitom člověk může stihnout být i vrcholovým sportovcem. Tak si řekla, že ona stihne při tom studiu být alespoň nějakým sportovcem.

Guidi odešli zpátky do skal a za Pavlínkou přijel její přítel... A rychle k obelisku. Ona byla lehce opojená pivem a tak nadšená z horských vůdců, že se ani nestihla toho tahání začít bát. Ale protože měli oba rozum, vymysleli, že její přítel cvakne první kruh a ona to potáhne až od něj. Tak to taky udělali. On cvakl první, slanil dolů a ona se vydala k prvnímu kruhu. Když tam byla, tak se zhluboka nadechla a vyrazila nahoru. Poprvé na písku na prvním! Dávala si opravdu dobrý pozor, na jaké stupy pokládá nohy a jakých chytů se chytá. První kruh se vzdaloval. Poprvé v životě zakládala na skalách nějaké jištění. Chlupatici kolem hrotu. Takových šikovných hrotů je ve Východním Obelisku naštěstí spousta. Cvakla druhý kruh a začala si to lezení krásně užívat. Pak přišel třetí kruh, kde trochu znejistěla, protože věděla, že nad ním je nejtěžší místo v celé cestě. Pečlivě si prohlédla všechny chyty a vymyslela, jak to poleze. Povedlo se! To nejtěžší bylo za ní. Teď už zbývalo jen vyškrábat se na vršek!

„Jupí, Jupí! Já jsem to dokázala!“ volala dolů na svého přítele a do očí se jí tlačily slzy. Překonala samu sebe! Být na vrcholu skály jako první a sama, byl pro ni jeden

z nejkrásnějších pocitů, jaké kdy zažila! I jistič si dole dost oddechl a už to asi nebude chtít nikdy znovu podstoupit.

Tak i tahle pohádka má dobrý konec, z malé holčičky se stala malá horolezkyně, která díky lezení našla svého přítele, kamarády a nějakou smysluplnou životní náplň.

Chtěla bych poděkovat Mírovi, protože bez něj bych to nikdy nedokázala.

Pavla

25. – 30. 09. 2011 Téryho chata

Výstupy:

25. 09. – neděle

Baranie rohy – Šádkova c. – kl. IV, Jirka Kaizler – David Kořínek

Baranie rohy – Pravá deprese - kl. IV, Slávek Novák – David Hanák

Malý Ladový štít – Cesta ke slnku – kl. V, Kuba Kynčl – Zuzka Hofmanová, Tomáš Dvořák – Vojta Dvořák

Široká veža – Motykova c. – kl. V, Standa Synek – Petr Šejn

26. 09. – pondělí

Lomnický štít – Hokejka – kl. VI+, Standa Synek – Kuba Kynčl

Malý Ladový štít – Cesta ke slnku – kl. V, Jirka Kaizler – David Kořínek

Ostrý štít – Motykova c. – kl. IV, Slávek Novák – Tomáš Dvořák – Vojta Dvořák

27. 09. – úterý

Žlutá stěna – Korosadowiczova c. – kl. V, Standa Synek – Petr Šejn – Jirka Kaizler, Kuba Kynčl – Zuzka Hofmanová, Slávek Novák – David Hanák

Baranie rohy – Šádkova c. – kl. IV, Tomáš Dvořák – Vojta Dvořák

28. 09. – středa – dopoledne déšť, odpoledne jasno

Ladový štít – Středem stěny – kl. III, Ruda Klíma – Tomáš Dvořák

Palandový pilier – kl. :-(Ostatní

29. 09. – čtvrtek

Žlutá stěna – Korosadowiczova c. – kl. V, Tomáš Dvořák – Vojta Dvořák

Široká veža – Motykova c. variant. – Kl. VI, Ruda Klíma – Jirka Kaizler

30. 09. – pátek

Lomnický štít – Hokejka – kl. VI+, Ruda Klíma – Tomáš Dvořák

Hodnocení zájezdu:

Celý zájezd byl poznamenán velkou přízní počasí. Pouze ve středu na tři hodinky sprchlo, ale většina účastníků tohoto rozmaru počasí využila k volnému dni (i když už od 10hod. bylo opět jasno). Výkonnostně každý lezl to, na co měl. Někteří předvedli i svoje životní výkony. Zvláště Tomáš Dvořák překvapil. Také Ruda Klíma potvrdil vynikající výkonnost, a na to, že za chvíli bude slavit šedesátku, leze jak mladý kluk. Bohužel výkony účastníků značně omezila virová nákaza zavlečená „víte kým“. Postupně ochromila většinu lezců tak, že nás zůstala jen hrstka. Morálka klesla na minimum, což mělo za následek předčasný odjezd z Teryny, ač bylo stále perfektní počasí. I přes to si myslím, že se zájezd velice podařil a všem se líbil.

Hore zdar

Bača

PS: Více foto od Bači na: <http://baca.zonerama.com/Album/11958>

Když hodně chceš, tak můžeš!

Vůbec nešlo o nebetyčné výšky, kolmé stěny, led sních a mráz. Jen o splnění přání a letitého slibu. Byli dva, říkejme jim Starší a Mladší. Rozdíl věku nehraje roli. Něco spolu v horách prožili, když byli hodně mladí, potom šel každý svou cestou, řešili svoje problémy, rodina, zaměstnání, snaha o podnikání, úspěchy, obdiv, krachy. Někdo tohle ustojí, někdo za pomoci „podpůrných prostředků“.

Sešli se po letech, Mladší měl za sebou nepočítaně výprav a expedic od Kavkazu přes Pamír až na osmitisícovky. Schopný logistik, technické zabezpečení bylo jeho doménou, na kopcích se nikdy nehrnul dopředu, od toho tam byli jiní, ale mnozí z nich se jenom díky jemu z kopce vrátili. O tom se v knihách samozřejmě nepíše.

Starší byl možná jeden z prvních jičínských lezců na expedici v Himálaji, projel velkou část světa a na několika kopcích vyšších než 5000 metrů stál také.

Bla, bla, bla... Prostě Mladší pár roků „kalil extraligu“ a jednoho dne šlo o život. Tak pane, buď toho necháte, hned a okamžitě, nebo končíte a můžete si rovnou koupit slušivej dubovej spacák.

Jestli to ustojím, chci se mrknout ještě jednou do Nepálu a chci tam jet s tebou, řekl Staršímu. Jasný, беру, pojedem. Pročetl si všechny zprávy od doktorů, které mu Mladší předložil a bral svůj slib spíše jako „pia fraus“, zbožnou lež.

Pane Mladší, dávám vám plnej invalidní důchod a zdá se mi, že na příští kontrolu již nepřijdete (i tak se dá hovořit s pacientem, nic ve zlém, lepší než malovat med kolem huby).

Uběhly dva, tři, roky... Hele mám to lepší, tak za rok letíme. Jasný, tomu rozumím.

Hele, už mám letenky, letím s dcerou, ráda by viděla místa, o kterých toho ode mne tolik slyšela. Tak a je to, jde do tuhého, řekl si Starší.

Potajmu kontaktoval doktory, kteří mají Mladšího pod kontrolou, všichni odpovídali v tom smyslu, že nic takového nepřichází v úvahu. Spolužák z fakuly, uznávaný chirurg, odvětil Staršímu, že by do takového podniku šel pouze, kdyby byl Mladší exkluzivně pojištěn a polovinu pojistky mu předem odkázal.

A přeci do toho šli! Setkali se v Kathmandu na letišti, Mladší s dcerou měli za sebou výlet do Pokhary. Jsem jinej člověk, noha mi neotejká, nekašlu, hlava nebolí, paráda. Sděloval nadšeně Mladší.

Odletěli do Lukly, svižným tempem odkráčeli do Namche, Mladší se slušným báglem na zádech neustále vepředu. Dyt' mě uštveš, kdo je tady teda invalida? funěl do kopce Starší.

Namche po deseti letech. Změnilo se moc. K lepšímu dláždění v uličkách, většina domů kamenných, slušně zásobené „supermakety“. K horšímu jeden outdoorovej krámk na druhým. Starší hledal hotel, kde spal před deseti lety. Zavřino, na nádvoří se pásala dvě hubená telata. Našli lodge hned vedle.

Došli do Khumjung, došli do Tengboche, zašli do kláštera, vzpomínali, jak to bylo před deseti, dvaceti, třiceti lety. Všude „cyber café“, sedneš, připojíš se, máš svět na háku. Pokecáš s rodinou, s kámošema. Před třiceti lety měla každá expedice „postmana“. Pendloval mezi základním táborem a nejbližší poštou (od Manaslu to bylo 3 dny svižné chůze) a přinášel zprávy ze světa a z domova.

Mladší byl po cestě ve svém živlu, přesně si pamatoval, kde s kterou expedicí spali, kde co vypili, kde nosiči stávkovali. Potkali jsme nejméně pět šerpíků, kteří se k němu vřele hlásili. Hele, s tebou jsem byl tehdy a tehdy na tom a tom kopci, dělal jsem pomocníka kuchaře.

Starší se musel vrátit dříve, neměl víc volna, Mladší s dcerou zašli ještě do Thame a letěli do Evropy o pět dní déle. Po příletu a návratu do Jičína noha opět otekla a hlava se rozbolela.

Díky moc, že si tam byl se mnou, bylo to skvělý a dokázali jsme to!

Třeba to mladším extremistům nic neříká, těm starším možná ano. Někdo by mohl tvrdit, že takhle nějak vypadá pevná vůle a přátelství.

*LKP for ever – ten Starší
(Mirek Novotný)*

Rakouské výběhy a výlezy 2011

„Ty brďo! Fakt! No vráj jo! No, ty koki!...“ ...kdo nepoznal, že jde o Brďokoki od Horkýžů, nechť si doplní hrubou neznalost! Tahle část písničky se mi vybavovala skoro celé léto. Vždy když jsem nemohl uvěřit tomu, co vidím, a tomu, kde že to vlastně jsem. Sám nevím proč, ale letošní jaro šlo všechno jak na drátkách a já jsem mimo jiné sehnal dvouměsíční brigádu v Rakousku, resp. v Rohrmoos-Untertal, vesničce přímo proti Dachsteinu. Dost natěšen, ale také s trochou nejistoty jsem koncem června odjel. A pak to začalo!

Když pominu to, že mě ta práce trochu sr..., tak to byly dva super měsíce! Bydlet v baráčku uprostřed krásného, typického rakouského údolí a každé ráno cestou do práce (300m:)) koukat na celou Dachsteingruppe prostě není k zahzení. Jednou týdně jsem měl volno celý den a jinak denně 3 až 4 hodiny volna odpoledne. Začal se mi tedy plnit můj sen – běhat po horách. A to nejen z důvodu, že mě to baví, ale také protože bych to pěšky v odpolední pauze prostě nestihl:) Počasí na Dachstein se mi ale nějak pořád míjelo s volnými dny, tak jsem si musel vyškemrat alespoň půlden a udělat to následovně:

Niderer a Hoher Dachstein

Po 23. hodině večer parkuji auto u Türlwandhütte. Zhruba do půlnoci se zabavuji hledáním vody v okolí, kterou nakonec stejně nenajdu. Ulehám. Budík zvoní v 1:45. Po tomto bohatém spánku mi snídání a balení moc nejde. V půl třetí vyrážím. Štěstí přeje někdy i nepřipraveným, takže narážím po chvíli na čůrek s vodou. Dělam otočku kolem Südwandhütte a ve slušném tempu si to šněruji po pěšině suťovým kotlem směrem k Hunerkogel (horní stanice lanovky na Dach.). Poslední část se jde po feratě, tam už to tolik neodsejpa. Celou cestu jsem jak u vytržení. Miluji noční nástupy, jasnou oblohu, absenci lidí, a pokud to jde, tak rychlé tempo. Zde vše dohromady. V půl páté se přehoupnu přes poslední skalní hranu a jsem na ledovci. Svačina, toaleta a pozorování rozbřesku. Po prvním tygru na ledu následuje nandání maček a rychlá chůze směr Dachstein a Dachstein. Odbočuji doprava k tomu nižšímu. Mám v plánu Nordgrat (III). U nástupu zpestření v podobě ufouknutého futrálu na kameru (s toaletákem uvnitř) právě při konání potřeby:) Ano, filmoval jsem u toho – není čas, ztrácet čas:). Nástup SV stěnou je velice zajímavá záležitost. Obtížnost sice opravdu lehká (do II), ale kompaktnost materiálu asi jako v lomu na Zebíně. Obezřetně tedy stoupám na hřeben. Po hřebeni už parádní popolézání k vrcholu. Je cca 7 hodin ráno, stojím na vršku Niderer Dachstein. Nikde nikdo a azuro! Kochám se a kochám. Pak svačina a filmování. Sestupuji nejdříve chůzí a pak slézáním zhruba 150m po jižním hřebeni k prvnímu slaňáku. Nasledují čtyři 25m slánění při kterých si všímám, že se z první lanovky už blíží chumel lidí. Přidávám na tempo, rychle balím lano a mastím pod normálku (Rundkluftweg) na Hoher Dachstein. Jí a lehce vlevo od ní sněhovým žlábkem stoupu rychle nahoru. Odměnou je mi asi 10-15 min na vršku opět sám. Je něco kolem 9 hodin. Užívám do sytosti. Viditelnost: Šumava, Grossglockner, Triglav. Prostě, co víc si přát. Když překročí počet lidí na vršku únosnou hranici, vydá-

vám se na sestup. Cestou dolů potkávám na feratě psa. Ano, psa. Následuje prohlídka polonahých bežkařek na ledovci a velmi příjemné snesení se dolů lanovkou k autu. No a ve 2h odpoledne už jsem zase v práci:) Vele důležitá poznámka pro zájemce o výstup na Dachstein v létě: tím, že se ubytujete v kempu ve Schladmingu nebo v Ramsau (nebo ve většině penzionů), dostanete tzv. Sommercard, díky které máte lanovku na Dachstein nahoru i dolů zdarma! Zdarma je pak i mýto za silnici k lanovce. I pro variantu „nástup pěšky a sestup lanovkou“ se to vyplatí (jedna jízda lanovkou 20E a mýto 6E, zatímco jedna noc v kempu cca 15E).

Grosse Bischofsmütze

Dalším kopcem, na který jsem si chtěl vylézt, byla Grosse Bischofsmütze, neboli krásna skalní jehla kousek od Dachsteinu. Rozhodl jsem se ale na poslední chvíli a v noci si narychlo na internetu našel popis. Ve zkratce jsem si ho opsal do mobilu a v půl 5. ráno vyrazil. Vtipnou vsuvkou bylo to, že jsem si v tom popisu všiml důležité poznámky, která říkala, že pro příjezd pod horu potřebujete 4.50 Eur v mincích, které musíte vhodit do automatu se závorou na začátku údolí. Jelikož jsem ale zrovna u sebe žádné mince neměl, tak jsem se stávil v jediném podniku, který byl v 5 ráno otevřený – herna. Slečna mi ochotně rozměnila peníze v domnění, že je hodlám investovat do nejbližšího automatu. Asi musela být překvapená, když jsem se s poděkováním otočil a odešel. Popis nelhal, mince byly opravdu potřeba a já jsem mohl spokojeně projet údolím, dostat se nad mraky a začít stoupat od auta směrem k Hofpürglhütte. Vzhledem k tomu, že už jsem byl po měsíci pěkně rozchozený, tak jsem byl u chaty za chvíli a kochal se pohledem na můj cíl nade mnou a inverzi asi dvě stě metrů pode mnou. Za další asi půlhodinu se dostávám do kotle, který dělí velkou a malou Bischofsmützi. Odsud už se terén napřimuje a nakonec přechází v suť, která je příkrá velice a tvrdá stejně tak. V poslední části pod skálou už kopu do suti stupy jako do sněhu a vůbec mi to nečiní radost. Zpětně to bylo asi nejhorší místo výstupu. Až na sestupu jsem zjistil, že jsem byl špatně a měl jít jinudy:) Tak ale konečně jsem byl pod skálou. Přezouvám se do lezeček a oblékám sedák. Nastupuji do první délky, která mi tedy přijde na hodnocení II docela divoká. Vysvětlením je, že normálně je i v létě na nástupu sníh. Nyní tam téměř nebyl a první 4 metry byly proto trochu neobvyklé. Pak už to ale bylo vše parádní. Víceméně není kam zabloudit, protože zaprvé jsou v cestě nýty a skoby a zadruhé vás první tři délky přirozeně vedou do ostrého skalního sedla. Z něj se otevře úžasný pohled na sever, za dobré viditelnosti opět až na Šumavu. Ze sedla mě čekají ještě 3 krátké délky na vršek. Lezení nepřevyšuje II+, takže se není čeho bát. V 8:40 jsem na vršku. Výhledy jako obvykle úchvatné. Koukám, jak mě od chaty sledují dalekohledem a asi se diví, který trouba je na vršku takhle brzo. Já si nahorě dosytosti užívám a po hodině se vydávám na sestup. Nakonec není ani potřeba slaňovat a celé to slézám. Sbíhám dolů k autu a odměnou za výstup je koupel v ledovém potoku. Stejně jako jsem se dočetl v popisu na internetu, můžu tuhle cestu doporučit jako parádní skalní výstup vhodný i pro lezení s dětmi. Obtížnost je většinou II až II+ jen s jedním místem III+. Po cestě najdete spoustu nýtů a štandy jsou vybaveny kroužky.

No a nakonec malé info o Nidere Tauren. Bylo toho za dva měsíce fakt dost, a tak nebudu jmenovat vše, ale dám pár tipů na výlety z toho, co jsem absolvoval. Nejvyšší horou Nied. Tauern je Hochgolling 2863m. Krásný vrchol dostupný těžší turistikou nebo i lehkým lezením. Parádní varianta zpříjemnění celého výstupu ze severní strany (z údolí Untertal), kterou jsem využil i já, je kombinace kola a chůze (příp.lezení). Na kole se dá vyjet až téměř k horské chatě Gollinghütte, tedy do cca 1600m. Dále následuje pěší výstup do sedla Golling Scharte (3/4 – 2,5h, podle tempa). Ze sedla přicházejí na řadu občas kramle, a po chvíli se cesta dělí na Normální (horská stezka v příkrém terénu, občas fixní lano) nebo NW-Grat, který obnáší lezení do st. III. Hřeben neboli NW Grat doporučuji. Jde o krásné popolézání přímo po hřebeni až na vrchol. Sestup nejlépe po normálce. Za dobré viditelnosti je z vrcholu vidět vše od Triglavu na jihu, přes Grossglockner na Z a Dachsteingruppe na S. Celá túra je při normálním tempu tak na 7 hod s kolem a 9 bez kola. Dá se to rozdělit i spaním na chatě (nocleh pro členy Alpenvereinu 5,50E). Dalším cílem pro krásné rozhledy je vrchol Rippeteck 2103m, dostupný zcela lehce od horní stanice lanovky Reiteralm, kam se dá vyjet i placenou silnicí (3,5E/os). Tady jde čistě o lehkou turistiku, výlet s jedním (příp. dvěma) vršky na 3 hodiny. Pohledy jsou ale opět nezapomenutelné. Na vršku stojíte přímo proti jižní stěně Dachsteinu. Třetím typem není vršek, ale výlet k vodopádům Riesachfälle. Za špatného počasí se dá podniknout jen krátká procházka od auta podél kaskády vodopádů k poměrně spektakulárnímu lanovému mostu (cca 50m na délku a 20m nad vrškem vodopádu). Za dobrého počasí má smysl pokračovat dál a vyjít až k horským ledovcovým jezírkům Klafferkessel. Ti, kteří nemají dost, mohou pokrčovat na vrchol Greifenber a sejít přes Gollinghütte opět k autu. To už je ale na celý den. A ještě jedna poznámka pro milovníky horských kol (množí se ta havěť v LKP ...:)). Celé okolí Schladmingu je protkáno velmi dobře značenými trasami pro horská kola. Značené okruhy od 15 km až po Salzkammergut rund, který má asi 170 km. A ti co se rádi vozí jen rychle z kopce, se mohou vyřadit na dvou sjezdových tratích vedoucích podél sjezdovky z Planai do Schladmingu.

Tak doufám, že jsem někoho inspiroval, aby tam vyrazil, a ty, co tam už byli pětkrát, neznechutil:)

Hore Zdar

Mazi

Grande Prairie, Kanada, 30. ledna 2012

Kanada 2011

Sedíme na verandě rodinného domu v Canmore. Samotné městečko v klínu Skalistých hor máme jako na dlani, údolí řeky Bow je utápí v záplavě zlatavých paprsků slunce, jež zapadá za jeden z vrcholů předlouhého hřebene masivu Mt Rundle. Kanadské babí léto je stejně přívětivé jako to naše. Usrkáváme ze širokých sklenic skotskou single malt whiskey značky Glenrothes z roku 1991. Jsme přece jen návštěva z daleké domoviny a užíváme si čechokanadské pohostinnosti. Pár metrů od domu je pečlivě narovnána hranice dřeva. Ne na topení, tady se topí levným zemním plynem. Dřevo je na letní opékání steaků a v podstatě čehokoliv, co se opéci dá, jak už je zde na tomto kontinentu zvykem. Hned vedle stojí na chartrném stojanu umělohmotná bílá krabice. „To je můj včelín,“ říká pyšně náš hostitel, původem Čech, který se zde usadil pár měsíců před listopadem 1989. „To je už druhý včelín, ten první mi v zimě odnesl medvěd!“ Poněkud zpozorníme. Medvěd? Vždyť jsme ve městě, které má dvacet tisíc obyvatel! „No jo, medvěd. Ale to nic není. Sousedovi,“ ukázal na dům vedle, „ulovila předloni jeho psa puma přímo tady na zahradě. Už ho nenašli.“

Divočinu tady v Canmore na západě kanadské provincie Alberty hledat nemusíte. Je všude kolem vás.

Banff a ti druzí

Rozloha místní krajiny je nezměrná. Podstatnou část kanadských Skalistých hor na pomezí Alberty a Britské Kolumbie tvoří přírodní parky. Největší rozlohu představují parky národní, menším se říká regionální a nejmenším provinční parky. V oblasti, kterou jsme navštívili, se rozkládá ten nejstarší v Kanadě – národní park Banff. Byl založen v roce 1885 a je zároveň, po Yellowstonském národním parku v USA, druhým nejstarším národním parkem v Severní Americe. Stejnomené městečko je místem, kde byl založen světově proslulý festival horolezeckých a outdoorových filmů, známý i v České kotlině.

Jezero Louise, na jehož břehu se tyčí monumentální rekreační stavba ne nepodobná moskevskému Kremlu a jen o málo menší, odlehlé rozhodně není. Poněkud nostalgicky zde tento stavitelský moloch vzpomíná na zlatou éru masových rekreací 60. let známou např. z filmu „Hříšný tanec“. Autem dojedete až k nádherně zelenomodré hladině ledovcového jezera s pohádkovou vyhlídkou na ledovec stékající po úbočí třítisícových vrcholů. Úchvatnou fotografii pořídíte, aniž byste museli vystoupit z auta. Na davy turistů zde čekají takové atrakce, jako jsou projížďka v koňském sedle okolo jezera, půjčovna kanoí na jezeře, vycházka s průvodcem a celý komplex wellness programů „kremelského“ hotelu. Jsou to většinou Kanadčané a Američané, kdo využije nabídek turistických lákadel; japonští ani čínští turisté, kteří zde jednoznačně převládají, jim příliš neholdují. Obvykle se spokojí s procházkou okolo jezera, udělají nějaké fotky a honem za další pamětihodností.

Trocha kanadského (horo)lezení

Naše kroky sice míří po frekventovaném chodníku spolu s davy turistů z celého světa, nikoli však za atrakcemi, ale za lezením. Na jižním břehu jezera se tyčí několikadélkové žulové stěny nejrůznějších obtížností a charakteru. Vybíráme si lehce převislou lištami vyzdobenou stěnu s úžasnou expozicí nad hladinou jezera. Sem tam nějaká spárka, technický úsek, klasifikace 5,11a-b. Na on sight to není špatný počín. Navíc s vypůjčeným materiálem od našeho hostitele Vondrase. Čas je neúprosný a my ho máme málo. Jak chutná (a chutná moc) lezení v Kanadě jsme okusili a teď zas dál.

Po této krátké lezecké vsuvce se vydáváme k těm odlehlejšími místům zdejších hor. Autem popojíždíme asi 20 km do vedlejšího údolí. Parkujeme se spoustou dalších aut na místě zvaném Mooren Lake. Celé hluboké údolí nese název Ten Peaks Waley – Údolí deseti vrcholů. Cesta k vrcholu místní dominanty Mt Temple však zeje prázdnotou. Jen kousek za informačním střediskem nás zastavuje ranger, strážce národního parku. Upozorňuje na zvýšený výskyt medvědů. Medvědi se krmí před zimou a za potravou se vydávají i do blízkosti lidí. Máme štěstí, že jdeme v pětičlenné skupině. Kdyby nás bylo méně jak čtyři, museli bychom čekat na další poutníky k vrcholu. Cesta nás zavádí doprostřed pravého kanadského barvami zářícího podzimu. Žluté listí osik a oranžové jehličí opadávajících modřínů vytvářejí pohádkové scenérie, orámované již čerstvým sněhem vydatně zasněženými horskými vrcholy.

Výstup by se dal přirovnat k výšlapu na tatranské Rysy, je jen asi dvakrát delší a o tisíc metrů výše. Odměnou je panorama, jaké na jiném místě nevidíte. Šířka horského masivu dosahuje na pomezí Alberta a Britské Kolumbie více než 100 km. Moře hor!

Ledovce, růže a vodopády

Alberta je čtvrtým největším státem kanadské unie. Romanticky sama sebe označuje jako „Země divoké růže“. Její západní hranici s Britskou Kolumbií tvoří nekonečné bludiště hlubokých údolí, zaledněných hor a divokých řek – kanadských Rocky Mountains. Od obzoru k obzoru se tyčí vrcholky dvou a třítisícových vrcholů, z nichž některé dodnes nemají žádné jméno. Do konce života bychom nestihli navštívit všechna nádherná zákoutí. My na to měli navíc jen 14 dní. Kromě zmíněného národního parku Banff jsou zde ještě další. Jako šňůra perel jsou na náhrdelníku řeky Bow a Athabasca navlečeny národní parky Kootenay, Yoho, Glacier, Jasper a Mt Robson provincial park

Národní parky Yoho (což v překladu z jazyka kmene Cree znamená „bázeň“ nebo „úctu“) a Glacier byly vyhlášeny jen o rok později než jejich předchůdce z Banffu. Nacházejí se v něm nejrozlehlejší ledovcová pole v kanadských Skalisticích horách. Ač podzim, na ledovcích leží vrstvička čerstvého sněhu. V ní a ještě hluboko do ledovce jsou zaryty stopy mamutích výletních autobusů. Kola každé z těch potvor měří v průměru bezmála 2,5 metru. S trochou opovržení odmítáme tuto kratochvíli. Bolí mě to za všechny ledovce ještě teď, když si vybavím „jizvy“ od pneumatik na jeho povrchu. Podél příjezdové silnice jsou patníčky s letopočtem. Dobrý kilometr od čela ledovce leží ten s letopočtem 1908. Až sem sahalo čelo

ledovce v tomto roce. Je sice po sezóně, ale asijské turistické červenobílé autobusové trakery plní utěšeně stále.

Po přenocování na parkovišti se ještě před východem slunce vydáváme k vodopádům na řece Athabasca v národním parku Jasper. Zdaleka zde nejsme první. Hned tři autobusy právě přišedší zajistily, že samoty se ani zde obávat nemusíme. Výkřiky údivu zanikají v hukotu tisíců kubíků bíle zpěněné vody řítící se do chřtánu černočerných skal. Voda se řine s takovou rychlostí, že nad skalní průrvou, do které voda padá, se neustále vznáší mlžný opar. Mezi turisty pobíhají čipmangové – zemní veverka. Moc dobře vědí, že návštěvníci pro ně vždycky najdou něco dobrého na jejich hlodavý zub.

Medvědi, medvědi, medvědi ...

Člun se nepatrně pohupuje po hladině rozlehlého ledovcového jezera, jehož voda se v zapadajícím slunci barví sytě bílo modře. Tmavá zeleň douglasek, jež orámovala břehy jezera, se směrem k zasněženým třítisícovým vrcholům mění domodra. Z houštiny zeravů nad tyrkysovou vodou se znenadání pomalým houpavým krokem vybatolí černá chlupatá koule. Člun jakoby zde nebyl a jako bychom tu nebyli ani my. Černá koule kolébavě dojde až k hladině. Voda se nezdá být vodou, ale spíše namodralým mlékem. Černá koule zavětrí směrem k druhému břehu jezera vzdáleným asi tři sta metrů. Napije se několika doušky a celá se ponoří do horské koupele. Pouze těkavé oči prozrazují, že naši přítomnost bere alespoň trochu na vědomí. Když mímí okraj našeho člunu na vzdálenost snad čtyř metrů, mám pocit, že cítím závan dechu z jeho nozder. Mít jen trochu delší ruku, pohladím si jeho huňatý černý kožich. Na druhém břehu pečlivě vyklepe vodu z každého chlupu a stejně rychle, jak se objevil, tak také zmizel. Moje první kanadské setkání s medvědem.

I v samém centru měst jsou kontejnery zabezpečené proti medvědům. Přitom věhlasný grizzly se nepovažuje za tolik nebezpečného, jako černý medvěd, kterého můžete potkat daleko častěji. Jednoho z rangerů, který se hned poté, co jsme na něho promluvili, ptal na naši domovinu, jsme se dotázali, co dělat při setkání s medvědem. Jeho odpověď byla hodna odpovědi z delfské věštírny: „Medvěd umí rychle běhat, vysoko šplhat a vytrvale plavat. Takže, před medvědem neutíkejte, nešplhejte, ani neplavte! Nebylo by vám to nic platné“. Není nad to poradit se u odborníků. „Kolik máte u vás medvědů?“ zajímal se. Nechtěl jsem, abychom si uřízli ve světě ostudu, a tak jsem ze sebe vyrazil smyšlené číslo: „Dvacet!“ „My sto tisíc!“ odvětil bez mrknutí on.

Pro našince je velmi neuvěřitelné vidět, v jakém těsném soužití zde žijí divoká zvířata a lidé. Nutno podotknout, že zvířata jsou téměř ve všech ohledech zvýhodňována. Koneckonců, kdo by měl mít víc rozumu? Zvíře nebo člověk? Zajít si do lesa zaběhat? Šílit? Před několika lety byl v okolí Calgary, které je jen pouhých 100 km od Canmore a kde se mimo jiné konala zimní olympiáda, zaznamenán případ, kdy si puma vyčíhala běžce na lyžích a po dvacetikilometrovém sledování si ho ulovila k večeři. Náš hostitel nám vyprávěl, že v jeho firmě pracoval člověk, který se dlouhým nožem ubránil napadení pumy. Chybělo mu jedno oko

a prodělal asi dvanáct plastických operací hlavy. Ne, o riziku setkání s divokými zvířaty zde nikdo nepochybuje.

Náš pojízdný dům na čtyřech pneumatikách od General Motors není žádný rychlík. S motorem o obsahu pět a půl litru je to sice malý autobus. Přesto naše cestování po Kanadě obnáší nekonečné hodiny a dny strávené za volantem, obzvláště když jsme za 14 dní museli stihnout urazit okolo čtyř tisíc kilometrů.

„Pozor na karibu příštích 30 km“, „Příští benzinová pumpa za 160 km“, „Nebezpečí střetu s losem příštích 20 km“, „Nebezpečí záplavové vlny“, „Lavinové pásmo – možnost uzavření silnice“. To jsou varování pro řidiče, která u nás nevidíte. Nicméně nebezpečí, na která jste alespoň upozorněni. To, že po následujících 690 km nebude k dispozici signál mobilní sítě, zjistíte, až když tu vzdálenost ujedete. Pro středoevropana jiný svět.

Lidé. A dobří duchové

„Dobrý den, jak se dnes máte? Venku je ale krásně, vidíte!“ To nejsou slova, která v Kanadě můžete slyšet při setkání s vaším známým. Takhle vás uvítá kterákoliv pokladní v kdejakém supermarketu. A jakmile uslyší cizí akcent, dodá ještě: „Mohu vám ještě nějak pomoci?“ Při jedné návštěvě podobného obchodu platíme jako obvykle kartou. Vše proběhne hladce, s pokladní si popřejeme hezký den. Odcházíme k autu, které je asi tři sta metrů od marketu. Téměř u auta nás dohání slečna pokladní. V ruce drží dvoudolar a s nestrojenou lítostí v hlase se omlouvá, že nám omylem napočítala dvě bagety místo jedné. A tady nám vrací peníz. Chvilí nám trvá, než sami sobě připustíme, že se nám to nezdá. Dvoudolar jí necháváme jako spropitné a dlouze hloubáme, ve kterém českém odchodáku by se nám mohlo stát něco podobného.

Když nás Mazi vezl na letiště do Calgary, spíše z legrace a jakoby se strojeným patosem se mě a Bobřika zeptal: „Tak co se vám v Kanadě líbilo nejvíc, kluci?!“ Nezasmáli jsme se. Na oba dolehla jediná a ústřední myšlenka. Neohromily nás hory, scenérie, rozlohy, oceán. Největší dojem zanechali lidé. Lidé jsou tu evidentně spokojeni a je to na nich vidět. Už jen to jednoduché pravidlo čtyř značek STOP na křižovatce nutí každého k tomu, aby se s těmi ostatními prostě musel domluvit. Jede vždy ten, který přijel dřív. Lidé jsou tu spokojeni, a proto si mohou dovolit ten luxus být na sebe milí? Nebo je to proto, že je jich tu méně na jeden kilometr čtverečný a tolik do sebe nenarážejí jako my v Evropě? Pravda bude asi jinde. Kdo ví, možná tu mysl lidí dodnes chlácholí dobří duchové, kteří provázeli již původní indiánské obyvatele zdejších hor z kmene Cree, Athabasků, Assiniboinů, Černonožců. Jejich charakteristické totemy plné barev a stylizovaných zvířat se dodnes tyčí nad mnohými údolními, na březích řek a vrcholech hor. Ať mysl zdejších lidí ochraňují ještě dlouho. Alespoň do té doby, kdy se sem určitě vrátíme.

(Poněkud pozměněný článek i s fotografiemi vychází právě nyní v únorovém vydání časopisu *Koktejl*)

Lájíšek

Výstup na Grossglockner – srpen 2011

Namlsání rok starým dobytím Mt. Blancu v sestavě Michal Mazáček (Mazi), Jan Chrapa (Hanz) a já jsme chtěli podobný úspěch ve stejném složení zopakovat i v roce 2011. Původní plán se začal rozpadat, když brácha oznámil, že bude celé léto v Rakousku na brigádě vydělávat na jeho plánovanou cestu do Kanady. Mě zas lákal jeden známý na trek do Kyrgyzstánu, takže jsem byl od původního záměru taky dost odkloněn. Nakonec vše dopadlo tak, že jsem cestu do Kyrgyzstánu vzdal a navíc brácha po krátkém čase v rakouském nevolnictví zjistil, že mu nějaké to volno také bude přiděleno. Nic nám tedy nebránilo s Hanzem narychlo vše potřebné naplánovat a vyrazit s mými rodiči za bráchou do Schladmingu, resp. Untertalu, kde pracoval v jednom z místních penzionů.

Plán byl následující: na rozejití si vyjet lanovkou na ledovec pod Dachstein (ještě bez Michala, který tam již byl) a pak pěšky na vrchol a zpět. Vzhledem k avizované dobré předpovědi počasí ještě ten den přejezd na Franz Josef Höhe a další den brzo ráno vyrazit ve třech na Grossglockner (o ten jsme se před asi 10 lety už pokoušeli, ale kvůli blížící se bouři jsme to na malém Grossglockneru otočili). Dále jsme měli v plánu zdolat některý z dalších větších vrcholů v Rakousku (Wildspitze, příp. Gross Venediger) a následně se již bez Michala přesunout do Zermattu, kde jsme se chtěli pokusit vylézt na Monte Rosu. Nakonec to dopadlo trochu jinak, ale o tom později...

Po příjezdu do Schladmingu jsme se pozdě večer ubytovali v místním kempu. Bylo to především kvůli jejich „Sommercard“ – slevové kartě mj. na lanovku na Dachstein. Ráno nás vzbudil déšť bušící na stan. Rychle jsme sbalili vercajk a vyrazili směr spodní stanice lanovky s nadějí, že nahoře bude prosvítat slunce. Webkamera ve spodní stanici prozrazovala pravý opak. Při čekání na první lanovku se změnil údaj o rychlosti větru z 8 asi na 25 m/s. Nahoře byla totální sibérie. Nebylo vidět na krok, mlha a do tváře bodající sníh. Stěží jsme v těchto podmínkách došli k Dachsteinwarte (tím názvem si teda nejsem úplně jistý, ale kluci mi to schválili :)). Dál nemělo význam jít a ani se nám nepodařilo najít cestu, která by pokračovala až ke skalní vrcholové pasáži. Na chatě nám nějaký Pakistánec prodal čaj, zahráli jsme si karty a mazali jsme zpátky na horní stanici lanovky. Schování v jejich útrobách jsme ještě asi hodinu doufali ve zvrát počasí, ale marně. Ve větru dosti se pohupující lanovka nás opět svezla dolů a tím náš výstup na Dachstein skončil. S nadějí v lepší zítřky jsme se přesunuli na plato Franc Josef Höhe. Předpověď počasí hlásila na další den jasné počasí. Ustlali jsme si na mezipodestě v parkovacích garážích a usínali s výhledem na vrchol GG.

Ráno ve 4.20 jsme se nasnídali, dobalili potřebný vercajk a vyrazili dolů. Ano, celý výstup začíná 200m seserem dolů na ledovec, který je rozvrásněný a špinavý. Cestou člověk mívá cedulky dokazující, jak rychle ledovec ubývá. Po ledovci se šlo dobře, brzy jsme byli na druhé straně ledovcového splazu a začali stoupat vzhůru. Michal se od nás po nějaké době oddělil, měl v plánu lézt sám středním jazykem ledovce, kdežto my s Hanzem jsme chtěli jít

„normálkou“ přes ledovec, více vlevo. Měli jsme vysílačky a vždy po hodině jsme se navzájem kontrolovali. Po nějakém čase jsme s Hanzem už nasazovali mačky na kraji vrchního ledovce. Cesta po něm nebyla úplně zřetelná, ve střední části nás trochu potrápilo pár trhlin, kterým jsme se museli vyhýbat. Asi v 10 hodin (téměř dle časových údajů na rozcestnicích) jsme byli konečně na Erz Herzog Johann Hütte, chatě na skalním žeburu před závěrečným výstupem na vrchol. Poslední metry k této chatě se nám už nešlo úplně zčerstva, chybějící aklimatizace byla znát. Nasoukali jsme do sebe nějaké sladkosti a jen s nejnnutnějším vybavením jsme se vydali k vrcholu. Brácha, který byl rychlejší, už v té době seděl na vršku a čekal na nás. Skalní vrcholová pasáž nebyla moc záživná, jelikož jsme se museli všemožně vyhýbat dalším horolezcům v obou směrech. Odměnou za trpělivost nám byl krásný výhled z vrcholu nejvyšší hory Rakouska ve výšce 3798 m n. m. Udělali jsme nezbytné fotky a videa a po nabažení se krásnými výhledy jsme zahájili sestup. Všichni tři společně jsme sestupovali klasicou cestou, po které jsme s Hanzem vyšli nahoru. Sestup se ze začátku jevil jako snadná záležitost, šlo se krásně, mačky se zapichovaly do sněhu a držely, takže jsme téměř mohli běžet. Ovšem ve spodní části ledovce, která je poměrně strmá, se změnil poslušný sníh téměř ve vodní led, kdy jsme se museli hodně snažit, abychom nakopli hroty maček do ledovce. Tím se nám celý sestup o dost protáhnul. Spodní část sestupu, už po skále, kdy člověk jen tupě střídá nohy ve vyznačených serpentýnách, už není nic záviděníhodného. Ovšem nejvýživnější pasáž z celého výstupu čeká na každého úplně v závěru, kdy se opět musí dostat z ledovcového údolí o cca 200 m výše na plato k zaparkovanému autu. Tam jsme dorazili po 12 hodinách od startu utmácení, ale šťastní, že si můžeme odmáznout další z alpských mohykánů.

P. S. Za další tři dny jsme s Hanzem vylezli na Hochkönig. Při sestupu jsem si pochroumal koleno, takže další vrcholy, včetně Monte Rosy, zatím zůstaly nepokořeny. Snad příště...

Jirka Mazáček

Pekelné údolí

Vyrazili jsme do rakouského Höllentalu (Pekelného údolí). Míra tam byl už jednou se Smejkim. Chtěl se do té oblasti vrátit, protože se mu tenkrát dost líbila. Navíc tam na něj čekala jeho vysněná cesta, kterou ještě nepokořil. Tato cesta se jmenuje Fantastische Phantasi-en. Její název se vám vyplatí si zapamatovat, ještě o ní totiž uslyšíte!

Míra se už začal na naši dovolenou těšit. Zlákat mě nebyl nijak velký problém. Stačilo, aby mi ukázal fotky, které tam se Smejkim pořídili, a řekl přede mnou magické slovo „vícedělky“. „To si chci vyzkoušet!“ a už jsem se taky těšila.

Sice jsem si nebyla jistá, zda na tenhle způsob lezení mám a zda Mírovi budu stačit, ale to, že tento výlet se mnou chtěl podniknout, mě docela uklidňovalo. Navíc jsme měli připravenou i náhradní nebo odpočinkovou variantu. Bylo jí lezení v Adlitzgräben am Semmering, nesprávně známém jako Semmering, hovorově Adlitz. Tato lezecká oblast je označována za jednu z nejlepších v Rakousku.

Pořídli jsme si kempingové židličky. (Šetřili jsme, takže nemají opěrátka s dírou na láhev. Pivo tedy nutno odložit až na zem.) Sehnali jsme dvě poloviční lana, koupili basu „Braníků“ a vyrazili jsme.

Už cesta byla pro Míru dobrodružstvím, protože jsem řídila já. Hned v Brně nastal první zádrhel. „Nemáme lano! Já asi nechal doma tu „šedesátku“!“ rozpomněl se Míra. Moje jediná brněnská známá, která má lano, mi nebrala telefon. Pokračovali jsme tedy jen se dvěma lany polovičními. Později jsme to lano v autě našli. Na Míru je spoleh!

V noci jsme dorazili do kempu do osady Kaiserbrunn, kterou tvoří asi pět domů poskládaných kolem silnice. Jeden z nich je restaurace, druhý muzeum vodovodu, třetí kaplička. Zatímco Míra stavěl stan, já jsem si s údivem prohlížela místo našeho kempování. Byl to plácek asi tak pro dvacet stanů hned u silnice a zároveň blízko řeky Schwarzy, která touto oblastí protéká a zásobuje vodou Vídeň. Rakušané toto místo vyhradili pro takové, jako jsme my, abychom jim netábořili a nedělali nepořádek kdekoli, a to kvůli výše zmíněné řece. Dokonce byli tak prozíraví, že u tohoto kempu postavili domeček s toaletami a pitnou vodou. Nezapomněli ani na kontejnery na odpad. Musím říct, že jsem tam třídila víc než doma. To vše je tam k dispozici ZADARMO. Jen doufám, že do příštího roku vybudují i sprchy!

Nejpozoruhodnější na tom kempu byly ale kameny. Byly všude, po celé jeho ploše. Užívaly se místo kolíků ke stanu. Zem tam byla tak tvrdá, že se kolíky nedaly používat. Kolem stanů byly hromádky kamenů, které stan držely vypnutý. Myslím, že hned druhý večer přišel docela dost velký vítr a všichni pánové museli vylézt ze stanů, aby hromádky kamenů navýšili a stany upevnili. Jinak by jim asi uletěly i s jejich drahými polovičkami. Vypadalo to strašně legračně, když banda chlapů s čelovkami a jen v trenkách pobíhala kolem stanů a přetahovala se o kameny. Třetí noc už člověk o kamínkách věděl i ve spánku. Karimatka totiž nebyla schopna pojmut nerovnosti jimi způsobené. Připadala jsem si jako princezna na hrášku.

Hned naproti kempu se tyčila vysoká bílá skála, která vypadala jako velká homole. A vůbec všude na dohled byly nějaké kopce a hory. Höllental je totiž součástí pohoří Raxalpe.

Druhý den bohužel přišlo, a ne málo, takže jsme nemohli jet ani do Adlitz. Když přestalo, šli jsme alespoň na takovou delší procházku podél řeky Schwarzy. V jednom místě jsme bohužel sešli z cesty, z poklidné procházky se stal nevšední zážitek. Skákání, přelézání, slézání! Místy to byly poctivé trojky, co jsem musela slézat dolů. To vše těsně nad řekou. Míra zůstával klidný a dokonce na mě i čekal a sledoval, jak obtížné úseky naší procházky překonávám. Začínám si zvykat, že turistické cesty jsou nuda!

V našem kempu jsme se spřátelili s nějakým Pavlem a Vítkem z Brna, kteří měli s rakouskými skalami více zkušeností než my, tak jsme s nimi naše lezecké nápady konzultovali. Některé z nich jsme dokonce společně i uskutečnili. Navíc jsou z toho docela pěkné fotky.

Další den už bylo počasí příznivější, a tak hurá do Adlitz. Je to sportovní oblast se čtyřicetimetrovými, většinou převislými stěnami, se spoustou těžkých cest. Naštěstí tam bylo i pár šestek, které jsem mohla lézt já. Padlo 6+. Dokonce i jedno 7-, Pief Tartar, v průvodci označené jako „ošidné“. Míra si to tam užíval, utábořil se pod převisem se svou kempingovou židličkou a s braníkem a hledal v průvodci, co poleze. Co vybral, většinou i vylezl. Jako například: Fortes fortuna adiuvat Verlägerung (8, OS) nebo Under pressure (8+/9-, flash), což je cesta dle průvodce velmi zřídka lezená. Během naší dovolené jsme sem zavítali ještě několikrát, a Míra tak měl příležitost si vyzkoušet i nějaké 10-.

V dalších dnech už bylo počasí ryze letní, bylo tedy na čase vypravit se do Höllentalu. Auto jsme nechali stát u silnice na malém parkovišti, které bylo už kolem deváté plné aut. Tato oblast je lákadlem nejen pro horolezce, ale i pro turisty. (Aneb kdo nemá nordicwalking hole, jako by nebyl!) Většina lezců odcházela od auta strašně nalahko, nikdo z nich se nenesl s batohem plným (očividně zbytečných) věcí. Sedák na sebe, lano na záda, láhev cvaknout na sedák, strčit tatrunku do kapsy, nezapomenout na přilbu a jde se. Nejlépe v žabkách... My s Mírou samozřejmě plné batohy svačin a pití. Ke skalám se šlo rychlou chůzí asi patnáct minut lesem a pak se před námi otevřelo zářivé skalní údolí, to jak se v bílých stěnách odráželo slunce. Byla to nádhera! V tu chvíli mi stačilo to vidět a nemusela bych se ani nikam šplhat.

Pod nástupy cest se jde suťoviskem. Nechápu, jak se tam vyškrábou ti lidé v žabkách? U skal bylo plno, doslova narváno! A byli tam i Pavel a Vítek. Zrovna se dohadovali s dalšími lezci o jednu linii. Kluci prohráli a museli počkat, až vítězná dvojice odleze. Tak alespoň Mírovi řekli něco k cestě, která byla snad jako jediná volná. Snažili se mu ji vymluvit! Sami ji loni zapytlili. I přesto jsme se do ní pustili! Jmenovala se Dachverschneidung (7+). Hned první délka nebyla vůbec zadarmo, Míra si asi dvakrát musel odsednout, než ho pustila, ale naštěstí se to podařilo. A mohla jsem lézt já. Chytala jsem se doslova, čeho jsem mohla, vypadalo to dost marně, naštěstí jsem nakonec zatnula zuby, Míra mi seshora trochu pomohl a byla jsem u něj.

Cesta to byla opravdu pestrá, skýtala různá úskalí v podobě úzkých převislých spár a pestrě stavěných komínů. Jeden z nich byl velmi úzký a směrem nahoru se ještě více zužo-

val. Už to vypadlo, že se jím Míra dokáže prosoukat, jenže to by nesměl mít přilbu. O tu se zasekl a dál už ho to nepustilo. Nezbylo mu nic jiného než oblézt komín venkem.

O tom, že jsme nebyli jediní, komu se Dachverschneidung tak úplně nelíbila, a že se v ní někteří asi i dost báli, nás přesvědčilo množství v cestě zanechaných karabin, z nichž někteří lezci prchali dolů. Posbírali jsme jich pět.

Celí vyčerpaní a šťastní jsme dolezli na vrchol, prohlédli jsme si protějščí stěny a rychle dolů. Pěkně po svých až pod nástup k batohům. Do další cesty se nám už ten den nechtělo, zato to chtělo hygienu.

Naštěstí bylo vedro a Schwarza blízko. Jeli jsme se koupat. Tak průzračnou řeku jsem ještě nikdy neviděla. V místech, kde byla hloubka, měla voda modrou barvu. Ke koupání ji využívá i spousta domácích. Měli jsme problém najít volný plácek, kde by byl dostatek soukromí. Pochybuji, že by byli Rakušané zvědaví na naše východoevropské zadky. Voda v řece byla strašně ledová, mrazila tak, že to až slabší jedince bolelo. Ti tedy museli v příštích dnech přikročit k metodě sprchování se vlhčenými ubrusky.

Konečně nastal den „D“ našeho výletu. V plánu jsme měli vylézt Fantastische Phantasien (8+), jednu z nejkrásnějších cest v této oblasti. Míra se těšil jako malej! Pod nástup skoro utíkal! Věděl kam, protože se o tuhle cestu pokoušeli už se Smejkim. Nevím, jestli jsem si tenkrát připadala tak dobrá, že jsem s tím, že ji polezeme spolu, souhlasila, nebo jestli mi úplně unikla obtížnost té cesty. Každopádně Míra do ní nastoupil. Lezení nebylo zrovna lehké, ale líbilo se mu, některé úseky si pamatoval už od minule. Dostal se k prvnímu štandu a přišla řada na mě. O tom bych se raději ani nerozepisovala... Vylezli jsme ještě další čtyři délky, ale na zbylých deset už jsem neměla dost sil a ani chuť. Slanili jsme dolů, oba nás ten neúspěch mrzel. Ale Míra se jen tak nevzdá a za rok... Pavčo, čeká to na tebe!

Nakonec se ukázalo, že jsme vůbec nelezli Fantastische Phantasien, ale nějakou Schleisweg (6-A0, 8-). Ale popis i obtížnosti prvních délek odpovídaly Mírově vysněné cestě. Mě ten zážitek alespoň „nakopl“ a začala jsem trénovat.

Stějně to pak byl hezký den. Jeli jsme si koupit něco dobrého do Reichenau an der Rax. V rakouské Bille jsme objevili nanuk Magnum zabalený, ne obvyčejně jako u nás, v luxusní krabičce! Jak chutnal, ví Míra. Ve zbytku odpoledne jsme si prohlédli toto městečko a prošli si malebný areál zdejších lázní. To abych z toho výletu taky něco měla! Míra byl procházkou parkem velice nadšen!

Protože jsme po sedmi dnech prožitých v Kaiserbrunnu byli unavení, už se nám nelíbilo spaní na těch kamínkách a měli jsme chuť na pořádné jídlo, které jsme chtěli zaplatit našimi korunami, zkrátili jsme o pár dní naši dovolenou a jeli jsme domů. Z předhůří Alp jsme se dostali zpátky do nížin. Zastavili jsme se ještě u Neziderského jezera. Obklopuje ho kraj plný vinic. My jsme tu byli zrovna v čase „Heurigen“, ale neochutnali jsme.

Neziderské jezero je největší neodtokové stepní jezero ve střední Evropě s velikou rozlohou a hloubkou maximálně 2 m. Pro trajekty musely být na dně vybudovány zvláštní dráhy, kterými lodě proplouvají. Na délku činí 30-35 km a na šířku 3-6 km, to záleží na aktuálních podmínkách. Břehy jezera jsou zarostlé rákosím, nebo přecházejí v močály. V místech, ze

kterých je voda přístupná, vznikly kempy s plážemi a malými přístavy. Za vstup do nich se platí. Jsou tu ale dobré povětrnostní podmínky, tak se jezero stalo rájem všech jachtařů a windsurfařů. Často ho vyhledávají i milovníci ptactva, je totiž proslulou ornitologickou lokalitou.

A úplně nakonec mi ještě dovoluňte zmínit jednu maličkost, která udělala Mírovi velikou radost. Blížili jsme se k Vídni a nad námi v pravidelných intervalech létala dopravní letadla. Čím jsme byli Vídni blíže, tím letadla létala níže. Až to Míra nevydržel! Zastavil! Vytáhl foťák a začal si dělat fotky těch letadel. Jak letí, jak přistávají, jak vzlétají, jak letí... Objevili jsme totiž vídeňské letiště. Dost dlouhou dobu jsem ho od oblohy nemohla odtrhnout. „Tohle už bude poslední,“ tvrdil Míra, „pak už pojedem!“ Takových bylo...

Máme tedy z celé dovolené nejvíce fotek letadel, takže se do Pekelného údolí budeme muset znovu vrátit, abychom to napravili a udělali také nějaké obrázky ze skal! A vrátíme se tam rádi!

Pavla

Silvestr na žiletce a další „kanadské žertíky“

Je 31. prosince něco před 21. hodinou a já, věřte nevěřte, opuštím silvestrovskou párty. Šlapu si to na kole přes celé Canmore do kopce směrem k hoře Lady MacDonald. Jo, to je můj dnešní cíl. U řeky v Cougar Canyonu zamykám kolo, nastavuji si hůlky a začínám svižně stoupat po lesní pěšině nahoru. Cougar znamená v překladu puma a název kaňonu opravdu vznikl na základě toho, že se tady tyto kočky poměrně často pohybují. Tento fakt mně tlačí půlky značně k sobě a zároveň mě žene nahoru. Je ale nádherná jasná noc a já se alespoň chvilkami můžu odreagovat pohledem na svítící Canmore a na měsícem ozářené kopce okolo. Zhruba v půlce výstupu předcházím tři chlapíky, kteří mají zřejmě stejný záměr jako já. Za pořádného větru se dostávám nad hranici lesa a po krátké pauze pokračuji strmou sutí na vrcholový hřeben. Díky silnému větru je ve vrcholové pasáži méně sněhu než dole. Vítr mě nutí mít hlavu skloněnou, takže pořádně nevidím, kam stoupám, ale naštěstí jsem tady už byl, takže alespoň tuším. Ocitám se na hřebenu a jsem šťastný jak blecha. Jen ta zima a vítr. Myslel jsem, že je tak minus deset, ale později jsem se dozvěděl, že nahoře bylo asi -21. Na pravý vrchol se musí po hřebeni ostrém téměř doslova jak žiletka. Vzhledem k tomu, že je na něm ale minimum sněhu, si беру jeden cepín a lezu dál. Celkem to jde a já za chvíli stojím na vršku. Výška 2.605 m, čas 23:40. 1600 m pode mnou svítí Canmore a všude okolo jsou k vidění siluety okolních kopců. A v dálce na východě je dokonce vidět okraj Calgary. Zima jak v psírně, ale blaho převažuje:) Jsem tady sám a mám pocit, že jsou tu ty všechny hory okolo teď jen pro mě. Dvacet minut do půlnoci zabiji kopáním ve sněhu s cílem najít vrcholovou

knížku. Nenacházím, ale alespoň jsem nezmrzl. Konečně je to tady. Pro mě jeden z nejúžasnějších roků končí a věřím, že začíná další takový. Snažím se udělat pár fotek ohňostroje a mastím dolů. Doslova sbíhám a vzhledem k tomu, že ve sněhu nacházím čerstvou stopu jakéhosi zvířete (bylo mi potvrzeno, že to byla puma), se už moje zadnice mění opravdu na hydraulické kleště na plech a jsem nepopsatelně rád, když můžu odemknout kolo a zmizet do úkrytu maloměsta:).

Tak takový byl můj silvestr v kanadském Canmore. Nějak se to tak seběhlo a já mám tu možnost tady už 4 měsíce bydlet a užívat krásy okolních hor. Nicméně kontakt s domovinou jsem neztratil, protože alespoň ze začátku tu byl pravidelný přísun Jičíňáků. Když nepočítám Ondrase, který je tu už asi 20 let, tak jako první se tady ukázali Lájíšek s Bobrem. Využil jsem tedy situace a vyrazili jsme s nimi a ještě s Lisou a Liduškou na nejvyšší kopec oblasti, Mount Temple. Byl nádherný podzimní den a my jsme kolem 8. hodiny začali stoupat od jezera Moraine Lake do údolí modřínů neboli do Larch Valley. Bobříkovi a Lájíškovi fotky jste asi viděli, tudíž to zkrátím na to, že to byla prostě nádhera. Zlaté modřiny, tyrkysově modré jezero a sněhobílé vršky. Po alespoň částečném nabažení touto barevnou show jsme se vyškrábali do sedla Sentinel Pass, odkud je možné vidět známou skalní jehlu neboli „Little penis“, jak to nazvala Lisa. Odtud už se škrábeme sutí a občas popolezením po skále vzhůru. Dostáváme se na vrcholové sněhové pole, odkud se otvírají rozhledy alespoň pro mě nevidané. Tisíce vrcholků všude kolem. Opatrně obcházíme úžasné vrcholové převěje a jsme na vršku. Mount Temple, 3.543 m n. m. Pohledy dokola jsou dechberoucí. Děláme pár fotek a nezapomínáme i na holé zadky pro Břízu:) Obloha je téměř vymetená jen s jednou vrstvou mraků poletující někde pod námi. Vydáváme se pomalu na sestup. Cestou dolů si užíváme „lyžování“ neboli klouzavý seběh sutí dolů. V Larch Valley se podravíme s Chipem a Dalem a celkem unavení se snášíme odpoledne k autu. No a protože jsme Češi, tak jsme to večer všechno řádně zapili, abychom si tady neuřízli ostudu.

Dalším přivadrovalcem byl Šimon, který sem přijel vybírat filmy na BMFF, neboli Baff Mountain Film Festival. Na lezení podmínky nebyly, tak jsme spolu jeli alespoň do Lake Louise otevřít lyžařskou sezonu. Sněhu ještě moc nebylo, ale azuro, výhled na Mount Temple a dvě zasněžené sjezdovky nám ke štěstí stačily. A protože jsme věděli, že se zas dlouho nevidíme, tak jsme večer povídali a povídali a k ránu ukončila naši session až klasická smutná konverzace: „To už tam žádný není v lednici, jo?“ – „Hm, není.“ – „Tak to už asi fakt musíme jít spát.“ :) Protože je ale kolem, jak jsem se zmínil, hor požehnaně, tak jsem přece jenom nenechal sedák a spol. zahálet. Sportovních oblastí je tady v okolí docela dost, ale protože mě to láká spíš do větších podniků, tak se chci zmínit o jednom delším výstupu. Hned nad Canmore se táhne hřeben Rundle Mountain. V jeho východní části jsme si s holkama vybrali cestu Raptor, která dle popisu říká: 9 délek, nejtežší místo 5.10c. Trochu zklamáním pro mě bylo, že délky byly spíš 30metrové než regulerní. Jinak ale lezení pěkné, nicméně nevyvážené. První, druhá a osmá délka jsou v pevné skále a relativně náročné, zatímco zbylé délky jsou až moc lehké. Ve třech lidech nám to moc neodsejpal, ale vzhledem k relativně dobrému počasí nebylo kam spěchat. Říkal jsem si, že to bude dobrá cesta na rozlezení, ale protože tady ne-

mám pořádného partáka na lezení a pak už přišla zima, tak to taky byla větší cesta poslední. No ale není zima jako zima, takže ledy tady na sebe nenechaly dlouho čekat. Už jsem měl tu možnost vyzkoušet známý led na Cascade Mountain u Banffu a párkrát si jít potrénovat na menší ledy do Grotto Canyonu. Nejznámější led oblasti „Professors“ na mě zatím ještě čeká. Ale doufám, že to nebude trvat dlouho a zakousnu se i do něj. Teď mě tedy práce zanesla daleko na sever, tak si hor momentálně moc neužívám, ale to se za pár dní snad zase změní. Tak to bylo několik střípků z kanadského šoubysnisu;)

Mějte se fajn a Berg Heil!

Mazi

Grande Prairie, Kanada, 31. ledna 2012

Sen o Zimním králi

Každý den před spaním otvírám stránky LKP, abych pročetl nové aktuality a události. Zima letos poněkud otálela se svým příchodem, a proto se mi zastesklo po zimních radovánkách. Jako na zavolanou se objevila v aktualitách zpráva o novopackém trojboji o Zimního Krále. Přestože se jedná už o sedmý ročník této události, předchozích šest uniklo mé pozornosti, a tak nadšeně pročítám plakát se soutěžními disciplínami – bruslení, kolo, běžky. Závodit se dá sólo, což představuje 5 km jízdy na bruslích, 10,5 km na kole a 4 km na běžkách. Při vzpomínce na mé stařícké běžky, se mi vybaví jeden z neslavných návratů z baru CML, po kterém jsem ještě nenašel odvahu sundat je z půdy. Ani kolo se netěší slavné kondici, a tak zbývají jen brusle, které jsem si nechal před pár dny nabrousit, abych byl připraven na každoroční rybníční hokejové klání. Koneckonců moje osobní forma v současnosti také není, co bývala, a proto zvažuju druhou možnost – startovat ve štafetě. To znamená, vybrat na každou disciplínu specialistu, ovšem za cenu delších vzdáleností na jednotlivých úsecích. Kde ale sehnat ony zmiňované specialisty – potencionální Zimní krále? Tahle myšlenka mě tak zmáhá, že zavírám notebook a během chvíle jsem v limbu...

Burácející dvoutaktní motor Wartburgu 353W kombi, do kterého se pohodlně vejdou tři závodníci, sličná asistentka, brusle, kolo, běžky a basa piv, nekompromisně ukrájí poslední metry Babáku. Vítek s Miloušem pomalu dopíjejí první energetický nápoj a já vysvětluju Áně, že ten dým za autem je normální, protože je třeba dát na zimu do benzínu o kapku více oleje. Co nevidět projíždíme bránou Atletického stadionu v Nové Pace a už nás vítá pořadatelský tým v čele s Šárkou, Berrym a Bičíkem. Parkujeme na prominentním místě hned vedle běžkařského okruhu a ihned začínáme s fyzickou i taktickou přípravou na závod. Vždyť už za hodinu zazní povel ke startu a my ještě vůbec nemáme provozní teplotu! Startuje se na

zimním stadionu bruslařskou částí, kterou zajišťuju já s následným předáním štafety Miloušovi do cyklistické etapy. Končí se na běžkařském okruhu, kde je naším finišmanem Vítek. Vzhledem k menšímu počtu závodníků oproti předchozím ročníkům je rozhodnuto, že start bude hromadný v jedné vlně. Přesouváme se tedy na zimní stadion, kde je na ledové ploše od mantinelu vytyčen zhruba dvoumetrový pruh. Je tedy jasné, že hromadný start dvaceti závodníků bude pěkná mela. Po krátkém rozbruslení zabírám strategické místo v první řadě a už je tu startovní výstřel. Abych se vyhnul případným kolizím, dávám do startu všechno a do první zatáčky vjíždím na pozici lídra, za což jsem náležitě odměněn výskáním týmu z tribuny. Netrvá dlouho a mímí mě první dravci v elastákách. Jedná se však o borce, kteří závodí v jednotlivcích a mají síly rozvrženy na třiatřicet kol. Já mám stále na paměti oněch padesát kol, které je třeba urazit v rámci štafety, a proto šetřím síly. Další průběh závodu se dá přirovnat pohybu v mixéru. Síly ubývají a závidím borcům, kterým hlasatel oznamuje poslední kolo v rámci závodu jednotlivců. Kroužím dál a přibližně po šestnácti minutách opouštím i já kluziště a předávám štafetu Miloušovi na slibném druhém místě. Ten okamžitě vyráží na zledovatělý okruh vedoucí k obci Zápříčice, který je třeba urazit pro ujetí 17,5 km pětkrát. Trať je namrzlá a zřejmě jen díky perfektní práci pořadatelů vůbec sjízdná. Přesto se s ní závodníci včetně s naším borcem perou velmi srdatě. My mezi tím čekáme na stadionu s Vítkem, který je už rozžhavený do běla. Předávka probíhá po šedesáti a něco minutách Miloušovy jízdy znamenitě a je z toho opět druhé místo. Vítek startuje jako střela a než se nadějeme, poprvé zdolává nepříjemné stoupání, které bude muset absolvovat ještě čtrnáctkrát, než ujede potřebných 12 km předepsaných pro štafetový závod. Za našeho mohutného povzbuzování se bruslařským stylem vznáší nad tratí jako obávaný norský závodník a netrvá ani čtyřicet minut a protíná cílovou pásku. Bohužel se ani Vítkovi nepodařilo dorazit borce před ním, ale to nám vůbec nevadí. Traťový komisař ohlašuje naše konečné druhé místo v celkovém čase 1:59:46 a my se sesypáváme na Vítku, abychom sdíleli společnou radost z parádního závodu. Zbývá jen zapózovat na stupních vítězů pro fotografy, převzít ceny a rozloučit se s ostatními závodníky. Bohužel nám letošní titul štafetových Zimních králů o chlup unikl. Ale co, příští rok může být všechno jinak!

Ráno se probouzím a ani se nemusím štípat do tváře, abych zjistil, že se mi o útoku na Zimního krále nezdálo. Nohy mě bolí tak, že se sotva vykulím z postele a na stole se skví krásný diplom za druhé místo. No co, na to že se v letošním roce účastnili závodu jen dvě družstva štafet, se historie ptát nebude. Navíc stát se Zimním králem může stejně jenom první. Na příští rok to zřejmě bude chtít více energetických nápojů a možná i o něco více potrénovat. Možná...:-)

Sportu zdar
Bárbí

*Více informací o závodě najdete na adrese: www.velocipedklub.cz
A několik fotografií na www.velocipedklub.rajce.idnes.cz*

Osmisměrka o cenu

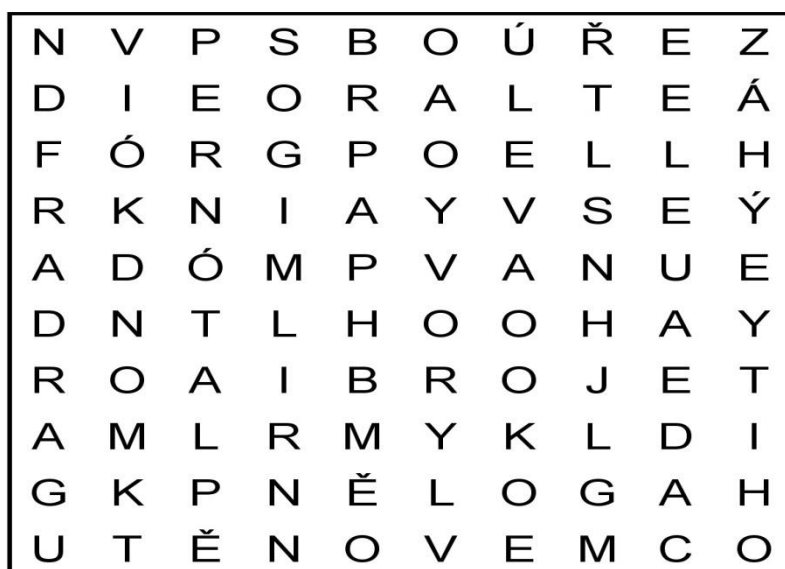
Losování vítěze proběhne po oficiálním ukončení výroční schůze, podepsané lístečky s tajenkou odevzdávejte proto do nádoby k tomu určené, vylosovaný vítěz získá módní ručně háčkovanou čepici.

Kráva se pase na louce a najednou kolem ní přejde zajíc.

„Hele, tak malej a kouří?“

Zajíc si popotáhne, vyfoukne velký obláček tmavého dýmu a prohodí:

„Hele, tak velká a nemá _____?!“ (viz tajenka)

VONĚT

VEGA

VLEZ

SROVNAT

BORKA

ÚTLÝ

ALTE

CADEAU

LOGA

ZÁHÝ

ÚŘEZ

ENORMNĚ

BROJ

PLATÓN

LOOP

EMCO

HITY

VORY

GRÓF

VĚRA

MÓDA

KLIH

MALPY

YAHOO

PIRIN

GARD

MTOA

ÚLEVA

Zúza

Co LKP a jeho lezci dělali v roce 2011 aneb Co prožily LKP stránky a lidé kolem nich

20. 01. 2011

Na webu LKP se objevuje QUIZ, QUIZ, QUIZ, jelikož je prý bez písku nuda taková, až jsou z toho lezci odsouzeni vymýšlet quíz.

Chceme znát jméno člena LKP, který se letos umístil na bedně rankingového závodu v lezení na obtížnost, který nemá řidičák a nikdy se nenaučí řídit.

Ač odměna byla ohlášena nulová, jistá část členstva a fanouškovstva LKP tipovala (počtem 5 kusů), že by tajemným tvorem mohl být: Vašek Ještěr: Tuleň, to může jediné být. Mazi: Já myslím, že nevím..., ale jako nevím. Nevím, co znamená lezení, ranking a nakonec ani LKP, ale díky té neschopnosti se naučit řídit jsem přesvědčenější, že to je Lachtan;) Domínika: Asi jo :-). Tipuji to též na brášku Vítečka Lachtana :-). Tuleň: Nene... Lachtani přece lezou tak maximálně po břiše! :) Jedla: Že by to byl tygr, teda Lachtan.

28. 01. 2011

Přichází zpráva, že letos se asi ročenka nevydá, jelikož to vypadá, že vloni nikdo žádné zážitky neměl, a tudíž ani nemohl napsat článek.

14. 02. 2011

Je oznámeno, že Výroční schůze 2011 se bude konat 25. února v 18.00 v Robousích.

07. 02. 2011

Lájišek zastupuje hlasy dalších pánů z přípravného závodního organizačního výboru (Míra Jedla, Lachtan) a prosí své kamarády, aby pomohli s pořádáním Poháru mládeže ČR.

25. 02. 2011

Uskutečnila se Výroční schůze LKP 2011. Na místo setkání se dostavily minimálně 2/3 členů, a tak bylo dokonce hlasováno o složení výboru LKP. A jelikož si každý účastník schůze s sebou mohl odnést Výročku LKP 2011, ukázalo se, že se jakési zážitky v roce 2010 nasbíraly a články byly lidskou rukou napsány.

26. 02. 2011

Pepard a Edy obsadili 8. místo v Jizerském člověku! – ač v oficiálních výsledcích se pro skromnost obou pánů jejich jména neobjevily (Pánové se totiž zapomněli kamsi podepsat). Avšak Pepard udělal přímo v závodě prvovýstup! (Viz Výstupy roku.)

18. 03. 2011

Proběhlo zasedání Oblastní vrcholové komise Prachovské skály.

22. 04. 2011

Oznamuje se, že 8. května se na Prachově uskuteční tradiční brigáda. Zpráva je doplněna textem v podivném jazyce: Přepřašam fšetkych volotnírov, či jest možno pišat' sa tutaj do komentážov, bych miuau viedomošť, koľko nas tam bend'e. (Někteří si myslí, že to má na svědomí Vlašín.)

30. 04. 2011

Na 3. ZŠ se uskutečnil Hudy Český pohár mládeže v lezení na obtížnost. Poděkování patří všem pořadatelům z řad LKP Jičín (možná i jiným).

03. 05. 2011

Zpravuje se, že vznikla nová podoba webových stránek LKP.

06. 05. 2011

Dva dny před zmiňovanou očekávanou brigádou se informuje o tom, co se bude dělat na brigádě: Včera jsem se dozvěděl, že na nedělní brigádě se bude opravovat schodiště od Branky ke Křížkovského vyhlídce a druhá parta bude uklízet okolí svážnice v Laholi a likvidovat vejmutovky.

13. 05. 2011

Projevil se příkladný vztah lezců k ochraně přírody: V severní stěně Vrahu (Lahole) se zahnízdili dravci a věž je proto až do poloviny června uzavřená!

24. 05. 2011

Opět Lájišek někoho o něco žádá (o něco moc potřebného a smysluplného), a to o instruktorskou účast na letním dětském lezeckém táboře na Svinčici.

06. 06. 2011

LKP (jeho zástupci – ti největší Borci!) potřetí za sebou vyhrává fotbalový turnaj *Ádr cup*.

29. 07. 2011

Někdy po tomto datu (plus minus půl roku) se na Prachově zřejmě měnily nevyhovující kruhy a slaňáky.

12. 08. 2011

Objevuje se smutná zpráva: 17. ročník „Čtyřadvacítka“ se 12. – 13. 08. NEUSKUTEČNÍ!

26. – 27. 8. 2011

Početná skupina odvážlivců rekrutovaná z LKP se zúčastnila vyhlášeného závodu cyklistů *Tour de Bière*. Sic většina z nich závodila pod hlavičkou jiných týmů, jejich jména jsme ve výsledkové listině mohli najít hodně vysoko, uprostřed nebo hodně nízko. Tak například: Tomáš Vlach 3. místo, Vít Lachman 9. místo, Standa Synek 24., Jirka Mazáček, Vojta Dvořák, Honza Chrpa 40., 41., 42. místo. Atd. Promiňte vy ostatní, na které se zapomnělo nebo kteří jste byli zamlčeni.

13. 09. 2011

Jedna podivuhodná zpráva pobavila většinu z nás (nebo naštvála?): Na Prachově se v termínu 13. 09. – 16. 09. natáčel film, a tak v Císařské chodbě a kolem ní jsme měli zakázáno se pohybovat.

17. 09. 2011

Máme tři *Skalní muže*! Edinka a Kubas totiž byli druzí nejpilnější a nejsikovnější lezci a pijani na Skalním mužovi 2011. A Pepard je jistil z místa třetího! Z tušených 8 – 10 borců, kteří na titul dosáhli, mělo LKP hned své tři zástupce!

19. 09. 2011

Ohlašuje se, že ve dnech 07. 10. – 09. 10. se uskuteční dřevěná brigáda na Yettici.

23. 09. 2011

Jiná podivuhodná brigáda se uskutečnila 28. 09. na Prachově. O jejím průběhu Vás výše informoval Hanz.

27. 09. 2011

Na toto datum připadlo oznámení o zahájení (04. 10.) kurzu lezení pro děti od 6–15 let.

01. 10. 2011

Čtyři lezci z našich řad (Pavča, Ještěr, Rád'a Jedla a David Novotný) se zúčastnili *Bouldermanie*, boulderových závodů ve Vesci. Václav si mezi muži vylezl 12. místo a Pavča mezi ženami krásné 4.!

03. 10. 2011

Provalila se jména těch, kteří přislíbili účast na dřevěné yettiční brigádě: Mlad'oši: Adámek, Boocca, Lachtan, Davsa, Mazi J., Bárbí, Šejnik, Bříza ml, Viktor. Maséři: Žalák, Egon, Hanas, Madlas, Bořek, Vlašín, Špáča, Špáča M., Honza R. Cyklosekce: Bača, Bačovka, Lukýnen R., Pindík, Danáč, Óňa, Kopča, Mišma, Hamšík.

05. 10. 2011

Horolezecký kurz LKP pro začátečníky a mírně pokročilé zahajuje letošní ročník výuky v úterý 18. 10. 2011 od 18:30 hod. na horolezecké stěně LKP v tělocvičně 3. ZŠ v Jičíně (Nové Město).

18. 10. 2011

Vyšla smutná zpráva o smrti Jirky Špitálského.

26. 10. 2011

Zase se otevřela stěna.

23. 11. 2011

V tento den jsme měli své zastoupení na lezeckých závodech s Farmačkou v Hradci Králové. Mezi studentkami se na překrásné 4. místo prolezla Pája Dvořáková. Ženský závod vyhrála! Pavča Palasová! Míra Jedlička pak mezi muži nestačil pouze na jednoho borce a obsadil 2. místo! Vítek L. si vylezl místo 4. a Rád'a jedla 7.

30. 11. 2011

Vyšly najevo výsledky 31. ročníku Memoriálu I. Špitálského a VI. Charouska (Blata 26. 11. 2011). Muži: 1. Tomáš Vlach LKP 15:47, 2. – 3. Tomáš Boček LKP 17:56, 2. – 3. Vít Lachman LKP – FCU. Ženy: 1. Madla Ticháčková LKP 20:34, 2. Kateřina Bajarová 37:58. Vetráni: 1. Petr Koreček Jivany 19:01, 2. Ruda Klíma LKP 21:37, 3. Tomáš Rejlek LKP 29:31.

14. 12. 2011

Zástupce výborů ohlašuje:

Ahoj Kamarádi. Oznamuji vám, že Vláďa „Houmy“ Slouka má osazenou tabulku na „Symbolickém cintorínu“ ve Skaláku. Všechny, kdo jste ho znali a chcete společně uctít jeho památku, vás zveme na malou vzpomínkovou pietku. Sraz 26. 12. 2011 v 15:00 na Symbolickém cintorínu. Za výbor LKP Bača

20. 01. 2012

Jest vyhlášena výroční schůze pro rok 2011. Její uskutečnění je plánováno na 10. 02. 2012.

Heduš a Milouš

Obsah	
Lezecký kroužek Prachov	1
Složení výboru v roce 2011	1
Členské příspěvky pro rok 2011	2
Výstupy roku 2011	3
Chata YETTI	4
Zápis ze zasedání Oblastní vrcholové komise Prachovské skály	5
Dětský horolezecký tábor SVINČICE 2011	7
Jak jsme letos na Prachově prvovýstupovali	8
"Vydařená" sezóna.....	10
Svatý Václav 2011	12
Dopitná pod Kladivem.....	12
Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání – 10. pokračování	13
Kde jsou ty nelezitelné stěny!	18
Rok guida.....	19
Rok ženy guida.	27
Pohádka	32
25. – 30. 09. 2011 Téryho chata	34
Když hodně chceš, tak můžeš!	35
Rakouské výběhy a výlezy 2011	37
Kanada 2011	40
Výstup na Grossglockner – srpen 2011	44
Pekelné údolí	46
Silvestr na žiletce a další „kanadské žertíky“	49
Sen o Zimním králi	51
Osmisměrka o cenu	53
Co LKP a jeho lezci dělali v roce 2011 aneb	54